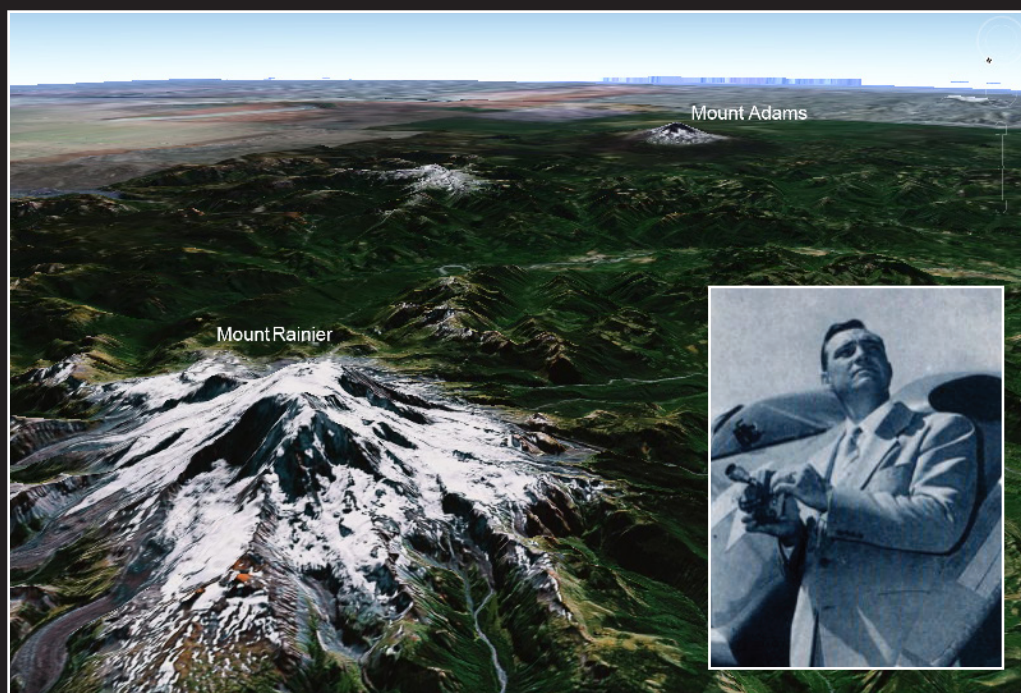

Han bløffet en hel verden — Spyros Melaris innrømmer at han laget obduksjonsfilmen

Stor artikkel om Kenneth Arnolds observasjon i 1947

ISSN 0800-1758

TIDSSKRIFTET UFO NR. 1 2008 – 27. ÅRGANG

Logoen til venstre viser
et bilde tatt av Hessdals-
fenomenet i 1984

Utgitt av UFO-NORGE
- en landsomfattende organisasjon
Organisasjonsnummer 978 617 328

Utgivelse

Tidsskriftet UFO utgis av organisasjonen UFO-NORGE, som uavhengig arbeider med registrering og studium av UFO-fenomenet, samt informasjon til abonnentene og offentligheten.

Redaksjon

Ansvarlig redaktør

Mentz D. Kaarbø
Strandgaten 221
5004 Bergen
Tlf.: 55 23 17 59
Mobil: 415 43 419
E-post: mentz@ufo.no

Redaktør Internett

Harald Søvik
Akersveien 19 A
0177 Oslo
Tlf.: 924 54 291
E-post: harald.soevik@ufo.no

Medredaktør

Ole Jonny Brønne
Karl Staaffsvei 70
0665 Oslo
Tlf.: 22 65 12 02
Mobil: 990 31 699
E-post: ojb@ufo.no

Illustrasjoner

Rune Enger
Rosenkrantzgaten 112
3023 Drammen
Tlf.: 416 95 306

Innlevering av stoff: Mentz Kaarbø eller Ole Jonny Brønne

Abonnement

Tidsskriftet UFO utkommer 4 ganger i året.
Abonnement for 2008 koster kr. 260,-
Medlemsskap inkl. abo. for 2008, kr. 350,-
Beløpet betales enkeltst over bank/postgiro.
Gironummer: 2470 17 28862

Trykk

Prinfo Unique
Borgejordet 21
3269 Larvik

Layout/ombrekking

Mentz Kaarbø
Adresse/e-post: Se over

Trykk

Prinfo Unique
Borgejordet 21
3269 Larvik

Copyright UFO-NORGE 2008

Innholdet i UFO kan gjengis med inntil 50 ord fra hver artikkel uten spesiell avtale, forutsatt at full kildeangivelse er gitt. Ytterligere gjengivelse av stoff kun etter skriftlig avtale med UFO-NORGE. Artiklene i bladet fremstår som bidrag til, kjennskap om og forståelse av UFO-fenomenet og utforskningen av dette, uten at organisasjonen UFO-NORGE eller bladets redaksjon er ansvarlige for eller nødvendigvis deler de fremsatte meninger.

Organisasjonsoversikt for UFO-NORGE

Daglig ledelse

Harald Søvik (styreleder)
Ole Jonny Brønne
Stein Carlsen
Ole-Morten Vestby

Informasjons-, kontakts-, og abonnementsadresse

UFO-NORGE
v/Ole Jonny Brønne
Karl Staaffsvei 70
0665 Oslo
Tlf.: 22 65 12 02
Mobil: 990 31 699
E-post: ojb@ufo.no

UFO-NORGEs

Internettider
www.ufo.no

Avdelinger og ledere

Rapportsentral og avd. UFO-NORGE Midt

Arnulf Løken
Engveien 6C
7600 Levanger
Tlf.: 74 08 28 02
Mobil: 906 86 568
E-post: rapport@ufo.no

UFO-NORGE Nord

Leif Normann Solhaug
Indre-Sand
8387 Fredvang
Tlf.: 76 09 40 02
Faks: 76 09 44 27
Mobil: 916 76 044
E-post: leif.solhaug@ufo.no

UFO-NORGE Øst

Stein Carlsen
Bjørnebærstien 45
1348 Rykkinn
Tlf.: 48 08 64 70
E-post: stein@ufo.no

UFO-NORGE Vest

Ottar Sæbjørnsen
Øverlandsvn. 29
6416 Molde
Tlf.: 71 25 21 13 / 926 01 149
E-post: ottar@ufo.no

UFO-NORGE Sør

Anders Jan Funnemark
3825 Lunde
Tlf.: 35 94 75 78
E-post: anders@ufo.no

Prosjekt Hessdalen

v/Erling Strand
Bukkholmveien
Ullerøy
1747 Skjeberg
Tlf.: 69 16 96 00
Mobil: 414 25 411
Faks: 69 16 80 18

Vi oppfordrer våre abonnenter til snarest mulig å sende melding om adresseforandring til vår abonnementsadresse ved endring av bopel.

Oversikt over lokalgrupper tilsluttet UFO-NORGE

UFO-Sarpsborg

v/Ole-Morten Vestby
Postboks 90
1745 Skjeberg
Tlf.: 970 76 610
E-post: afgm@ufo.no

Astronomi

Jan Qvam
Fløyveien 47
3080 Holmestrand
E-post: jq@ufo.no

UFO-Rogaland

Postboks 550
4090 Hafrsfjord
Tlf./faks: 51 55 08 08
Mobil 905 22 550
E-post: Info@UFO-Rogaland.no
Hjemmeside:
www.ufo-rogaland.no

UFO-Hamar

2322 Hamar
Tlf.: 62 59 61 83
E-post: hamar@ufo.no

UFO-Sandefjord

Østerøyveien 401
3237 Sandefjord
Tlf.: 33 45 07 26
E-post: sandefjord@ufo.no

Fra redaksjonen

Her er vi igjen, med et lovlig sent nummer 1, men vi håper (som vanlig) på å ta oss litt inn igjen i løpet av året.

Vi starter med en "jubileumsartikkel", i og med at det i fjor var 60 år siden den berømmelige observasjonen til Kenneth Arnold i juni 1947. Denne tildragelsen regnes blant mange som starten på den moderne UFO-æraen — eller hysteriet som enkelte skeptikere velger å kalle den. Grunnet en antydning til sendrekthet i dette tidsskrift, bringer vi denne artikkelen nå — bedre sent enn aldri, kan man si.

Når det gjelder Arnolds observasjon, har det i årenes løp vært fremlagt adskillige konvensjonelle forklaringer, tillegg til den mest nærliggende "face value" forklaringen, nemlig at dette virkelig var intelligent styrte, flygende tallerkener med utenomjordiske vesener. Arnold selv trodde til å begynne med at det dreide seg om nye, hemmelige jet- eller rakett-drevne farkoster utviklet av det amerikanske forsvaret. Etter en tid var han ikke lenger så sikker, blant annet fordi antall UFO-observasjoner eksploderte i kjølvannet av hans egen opplevelse. Det var ofte rapporter om liknende objekter og fenomener Arnold selv hadde sett, og det var rimelig at både han og andre — sivilpersoner og etter hvert også det amerikanske forsvaret — begynte å spekulere. Resten er historie, for å si det lakonisk.

Hva har så kommet ut av seks tiår med UFO-fenomenet? Det spørsmålet er det mange som har stilt seg i de siste årene, som seg hør og bør i jubileumstider. For ET-talspersoner er saken (fremdeles) klinkende klar: Bevisene (eller det som regnes som akseptable bevis) peker tydelig i retning av at Jorden mottar besøk av utenomjordiske vesener i sine "flygende tallerkener" og liknende farkoster. Blant disse aktørene er troen som regel klippefast og på tross av at det endelige beviset ikke helt har kommet på plass ennå (på tross av utallige forutsigelser fra "guruer" i næringen) er det bare et spørsmål før dette vil komme. Dem om det.

Vi som stiller i den noe mer skeptiske, om enn ikke helt avvisende flokken og som litt fra sidelinjen har observert de forskjellige aktører innen UFO-miljøet, mener at saken langt fra er klar. Den kjensgjerning at det etter så mange år fremdeles ikke er fremkommet et eneste uomtvistelig bevis for nærværet av fremmede intelligenser på Jorden, anser vi som et alvorlig problem for ET-hypotesen. Ettersom årene går og det endelige beviset lar vente på seg, vil dette stadig svekke denne formodningen. Man har selvfølgelig hypotesen om "non interference", det at eventuelle utenomjordiske ikke vil vise sitt nærvær på Jorden. Det er mulig, men samtidig, ut fra alle rapporter om synlige farkoster, samt diverse typer nærkontakter i årenes løp, er jo dette en politikk som i så fall ikke følges opp i praksis.

Det er også en lei tendens til at svært mange klassiske, "sikre" observasjoner - etter grundige undersøkelser - blir dratt ned på Jorden. Konklusjonen er selvsagt til en viss grad avhengig av innstillingen til dem som undersøker — hard core ET-tilhengere eller skeptikere — men UFO-historien har også vist at etterforskere som opprinnelig har klassifisert saker som uopplarte (det vil i praksis si med antatt årsak i ET) senere har landet på en konvensjonell forklaring. I mindre grad den andre veien, er vår oppfatning.

Vi har sagt det før, men hvis det med sikkerhet skulle vise seg at hele UFO-fenomenet kun har sin årsak i psykososiale forhold, ville dette nesten være enda mer eksotisk enn om ET-hypotesen skulle være sann. I så fall ville det vise at menneskets forestillingsevne overgår det aller meste. Vi sier ikke mer.

I mellomtiden sitter vi skeptikere på gjerdet og registrerer og kommenterer innkomne UFO-nyheter så godt vi kan...

— Mentz Kaarbø

Innhold

4 UFO-saken fra begynnelsen

Vi tar en rekapitulering av den observasjonen som etter manges mening innledet den moderne UFO-æra — Kenneth Arnolds beretning fra 24. juni 1947.

14 Enda en spiker i kisten for obduksjonsfilmen

Her er historien til Spyros Melaris, mannen som etter eget utsagn sto bak obduksjonsfilmen fra 1995. Dette bør være absolutt siste oppslag om denne etterhvert "gyselige" filmen. Men vi har tatt feil før...

18 Engelske UFO-arkiver åpnes

De første dokumentene fra det forsvarsdepartementet er lagt ut på det britiske nasjonalarkivets nettsider. Dette tallet være innsatsen til britiske UFO-etterforskere de siste årene.

22 Hva er spesielt med 2012? Mayakalenderen under lupen

Et litt skeptisk blikk på påståtte profetier rundt mayakalenderens siste dato. Nærmere undersøkelser av kalenderet gir ingen grunn til uro.

26 Hvit flekk på Mars-bilde skaper debatt

Enda en "anomali" på et Mars-bilde, denne gang fra den ferske sonden Phoenix.

27 Bokanmeldelser

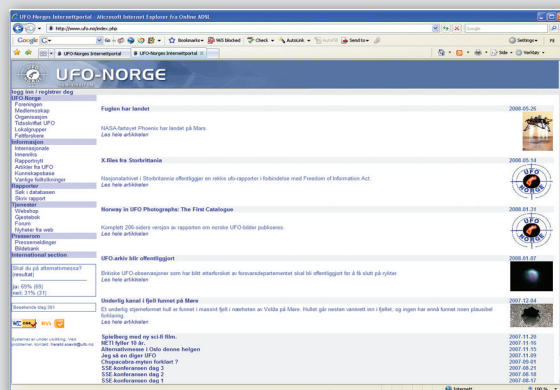
Nok en omtale av en engelsk bok fra fjoråret, i tillegg til to bøker med et skeptisk blikk på de såkalte foo-fighterne under Den andre verdenskrig.

30 Robbie Williams: Nærkontakt av tredje grad

Den kjente sangeren og entertaineren er blitt hekta på UFO og nærkontakter. I mai debuterte han som programleder på BBC 4 med blant annet reportasje fra "implantatjegere" i USA.

Besøk våre internettsider www.ufo.no!

UFO-saken fra begynnelsen

Av Mentz Kaarbø

I anledning av at det i fjor var 60 år siden Kenneth Arnolds klassiske UFO-observasjon i 1947, bringer vi denne artikkelen hvor vi rekapitulerer hendelsen, samt omstendighetene rundt. De fleste mener at hans observasjon innledet den moderne UFO-æraen.

Kenneth Arnold er best kjent for å ha gjort det som generelt er betegnet som å være den første rapporterte observasjonen av uidentifiserte flygende objekter i USA, etter at han påstod å ha sett ni uvanlige objekter flygende på rekke nær Mount Rainier, Washington, den 24. juni 1947. Arnold beskrev objektene som å ligne en flat tallerken eller skive, og beskrev også deres ujevne bevegelse som å likne en tallerken som hoppet over vannflaten. Ut fra dette navnga pressen slike objekter som "flygende tallerkener" og "flygende skiver". Flere slike objekter ble også observert i dagene rett etter Arnolds observasjon. Senere la Arnold til at ett av objektene liknet en havmåne eller flygende vinge.

Det amerikanske luftforsvaret betegnet formelt Arnolds observasjon som en luftspeiling; dette er én av mange forklaringer som er trukket i tvil av kritikere. De kjente etterforskerne Jerome Clark og Ronald Story fremholder at det aldri har vært gitt en entydig og overbevisende forklaring på Arnolds observasjon.

Observasjonen 24. juni 1947

24. juni 1947, ca. kl. 14.00 lettet Arnold fra flyplassen i Chehalis, Washington for å fly til Yakima, Washington i et CallAir A-2 småfly på en forretningsreise. Han gjorde en times ekstra rundtur for å søke etter et flyvrak, etter å ha hørt at det var utlovet en dusør på 5000 dollar til den som fant vraket av et C-46 transportfly fra U.S. Marine Corps og som nylig hadde krasjet nær Mount Rainier. Himmelen var skyfri og det var bare en svak vind i det Arnold fløy nordover.

Noen minutter før kl. 15.00 [antakeligvis ca. 14.58], i ca. 2800 meters høyde (9200 fot) og nær Mineral, Washington, avsluttet han søket og begynte å fly østover mot Yakima. Han fikk plutselig se et sterkt blinkende lys, som liknet sollys reflektert fra et speil. Redd for at han kanskje befant seg farlig nær et annet fly, undersøkte han himmelen rundt seg, men alt han kunne se var en DC-4 bak ham til venstre, omtrent 24 kilometer (15 miles) unna i en høyde av rundt 4300 meter (14 000 fot).

Omtrent 30 sekunder etter å ha sett det

første lysblinket så Arnold en rekke sterke lysblink i det fjerne på hans venstre side, nord for Mount Rainier, som da var 32-40 kilometer (20 to 25 miles) borte. Han trodde at blinkene kunne være refleksjoner i flyets vinduer, men noen få raske tester (vippe opp og ned med vingene, ta av brillene og senere rulle ned sidevinduet) utelukket dette.

De fløy i en lang kjede og Arnold trodde et øyeblikk at det kunne være en flokk med gjess, men utelukket dette raskt av flere årsaker; på grunn av høyden, det sterke lyset og den åpenbart store hastigheten. Deretter trodde han at det kunne være en ny type jetfly og begynte å systematisk lete etter halen og ble overrasket over at han ikke kunne finne noen.

Objektene nærmet seg raskt Rainier fra nordsiden og passerte deretter foran fjellet, og fremstod stort sett i mørk profil mot den

Kenneth Arnold med en illustrasjon av ett av de ni objektene han observerte 24. juni 1947.

store isbreen som dekket Rainier, men innimellom gav de fra seg sterke lysblink mens de hoppet tilfeldig rundt. Noen ganger sa

Biografi

Kenneth A. Arnold (født 29. mars 1915 i Sebeka, Minnesota; død 16. januar 1984 i Bellevue, Washington) var en amerikansk forretningsmann og flyger.

Arnold ble født i Sebeka, Minnesota, men vokste opp i Scobey, Montana. Han gikk på Universitetet i Minnesota, før han startet Great Western Fire Control Supply i Boise, Idaho i 1940 (hvor han også var bosatt), et selskap som solgte og installerte brannslukningssystemer. Det var en jobb som gjorde at han reiste rundt på den nordlige del av USAs vestkyst (det såkalte Pacific Northwest).

Arnold var anerkjent som en dyktig og erfaren pilot med totalt over 9000 flytimer. Nesten halvparten av disse var i forbindelse med sitt virke som frivillig i søk- og redningstjenesten.

Han var en ivrig svømmer og stuper, og god nok i det siste til å prøve seg på det amerikanske landslaget i stuping. Arnold og hans kone Doris hadde fire døtre.

Den 24. juni 1947, mens han fløy i nærheten av Mount Rainier, påstod Arnold å ha sett ni uvanlige objekter som fløy på himmelen. Han påstod også å ha sett UFOer ved flere andre anledninger senere.

Etter observasjonen i 1947 ble Arnold en relativt ukjent "kjendis", og i det påfølgende tiåret var han til en viss grad involvert i å intervjuer andre UFO-observatører eller kontaktpersoner (blant annet etterforsket han påstandene til Samuel Eaton Thompson, en av de første (ganske ukjente) kontaktpersonene). Arnold skrev en bok og flere tidsskriftsartikler om sin UFO-observasjon og den påfølgende etterforskningen.

I 1960-årene hadde Arnold lite å gjøre med UFO-saken. Han var til stede på en kongress i 1977 i regi av magasinet *Fate* for å markere 30-års jubileet for "fødselen" til den moderne UFO-æraen. Han var med i valgkampen om å bli viseguvernør (Lieutenant Governor) i Idaho i 1962, uten å bli valgt.

Arnold døde i 1984 i en alder av 68 år.

han at han kunne se dem på kanten, da var de så tynne og flate at de i praksis var usynlige. I følge Jerome Clarke sa Arnold senere at ett av objektene syntes å være halvmåneformet, mens de åtte andre var mer sirkelformet, men opprinnelig beskrev Arnold dem kun som sirkelformet.

På ett tidspunkt sa Arnold at de fløy bak en mindre fjelltopp ved Rainier og forsvant et kort øyeblikk. Ved å kjenne sin egen posisjon og posisjonen til den mindre (ikke navngitte) fjelltoppen, kunne Arnold beregne avstanden i det de fløy forbi Rainier til rundt 37 kilometer (23 miles).

Ved å benytte en karosseriskruer (brukt til å feste motordekselet - en såkalt "Zeus cowlings fastener") som målestokk for å sammenlikne størrelsen til de ni objektene mot det fjerne DC-4 flyet, anslo Arnold objektene vinkeldiameter til å være litt mindre enn DC-4 flyets, omtrent tilsvarende avstanden mellom de ytre motorene, ca. 18 meter (60 fot). Arnold sa også at han innså at objektene måtte være ganske store for å kunne se detaljer på den avstanden, og senere, etter å ha sammenliknet notater med et mannskap fra United Airlines som hadde en liknende observasjon 10 dager senere (se nedenfor), anslo han absolutt størrelse til å være større enn et DC-4 fly (det vil si en lengde større enn 30 meter). Analytikere fra Army Air Force anslo senere størrelsen til å være fra knapt 45 meter til nesten 90 (140 til 280 fot). Dette var basert på analyse av menneskelig synsskarphet og andre detaljer ved observasjonen (slik som anslått avstand).

Arnold sa at objektene var gruppert sammen, og, som etterforskeren Ted Bloecher skriver, "I en diagonal, såkalt echelon-formasjon strukket ut i en lengde som han senere beregnet til å være ca. 8 kilometer lang (5 miles)." Selv om de beveget seg i et mer eller mindre horisontalt plan, sa Arnold at objektene veivet fra side til side ("som halen på en kinesisk drage" som han senere beskrev det), mens de fór gjennom dalene og rundt de lavere fjelltoppene. Innimellom ville de samtidig vippe opp og ned med kantene mens de snudde eller manøvrerte, noe som forårsaket nesten blendende sterke eller speillignende blink av lys. Møtet med objektene gav ham en "litt uhyggelig følelse", men Arnold trodde likevel at han hadde sett en testflygning av en ny amerikansk militær flytype.

I det objektene passerte Mount Rainier fra nord til sør snudde Arnold flyet sitt mot sør på en mer eller mindre parallell kurs som dem, som han anslo til å være 170 grader (rett sør er 180 grader). Det var på dette tidspunktet at han åpnet sidevinduet og begynte å observere objektene uforstyrret av glass som måtte ha forårsaket refleks-

Et DC-4 fly som fløy i nærheten og som Kenneth Arnold brukte som sammenligningsgrunnlag for å anslå størrelsen på de ni objektene.

joner. Objektene forsvant ikke og fortsatte å bevege seg svært raskt sydover, mens de hele tiden beveget seg foran hans posisjon. Han funderte på hvor stor hastigheten var og begynte å ta tiden på dem: I det det første objektet passerte den sørlige delen av Mount Rainier la han tydelig merke til at minuttviseren på uret på instrumentpanelet sto på 14.59. Han sa at de beveget seg fra Mount Rainier til Mount Adams hvor de forsvant ut av syne, en distanse på rundt 80 kilometer (50 miles), på ett minutt og 42 sekunder, i følge flyuret. [Fra topp til topp egentlig 75 kilometer, ved bruk av Google Earth, red. anm.]

I følge Arnold hadde hele observasjonen vart i 2,5 til 3 minutter; fra ca. 14.58 til 15.01 lokal tid.

Da han senere fikk tid til å utføre beregningen fant ut han ut at hastigheten var på over 2700 kilometer i timen (1700 miles*). Dette var omtrent tre ganger forttere enn noe bemannet luftfartøy i 1947. Siden han ikke nøyaktig visste avstanden til punktet

der objektene forsvant ut av syne, foretok Arnold senere et mer konservativt estimat og reduserte dette tallet (litt tilfeldig) ned til vel 1900 kilometer i timen (1200 miles). Fremdeles var dette raskere enn noen kjent flytype, som på dette tidspunktet enda ikke hadde brutt lydmuren. (Den amerikanske testpiloten Chuck Yeager var den første personen som brøt lydmuren i en hastighet på rundt 1130 kilometer i timen, den 14. oktober 1947.)

Det var denne supersoniske hastigheten, i tillegg til beskrivelsen av den uvanlige tallet- eller skiveformen som syntes å fange folks oppmerksomhet i ettertid.

Arnold forteller historien

Arnold landet i Yakima rundt klokken 16.00 og fortalte raskt vennen og lufthavnsjefen Al Baxter den fantastiske historien. I løpet av kort tid kjente alle de ansatte ved flyplassen til Arnolds påstander. Han diskuterte historien med de ansatte og skrev senere at Baxter ikke trodde ham.

*) Nøyaktig: 2839 km/t eller 1765 miles.

Fortsettelse på neste side

Kenneth Arnolds fly, et CallAir A-2, bygget for harde landinger på gress og korte jorder.

Arnold fløy videre til et luftshow i Pendleton, Oregon, uten at han visste at noen i Yakima hadde ringt på forhånd og sagt at han hadde sett noen nye merkelige fly. Det var på dette tidspunktet at Arnold studerte kartene sine og beregnet den utrolige farten. Han fortalte historien til flere av sine flygervenner og skrev senere i sin rapport til Army Air Forces etterretning (AAF) at de ikke hånet eller lo av ham. Derimot foreslo de at han kanskje hadde sett styrte missiler eller noe nytt, selv om Arnold mente at denne forklaringen ikke var dekkende. Han skrev også at noen tidligere militærflygere hadde fortalt ham at de hadde blitt briefet før de hadde fløyet inn over slagmarken ”at de kunne risikere å se objekter med liknende form og design som jeg beskrev og at de forsikret at jeg ikke hadde drømt eller blitt gal”. (Dette hadde tydeligvis sammenheng med de såkalte foo fighters, små og store lysende kuler observert av både tyske og allierte flygere over Tyskland på slutten av Den andre verdenskrig.)

Arnold ble ikke intervjuet av reportere før neste dag (25. juni) da han gikk til avisen **East Oregonians** kontorer i Pendleton. I følge historikeren Mike Dash forsvant enhver skepsis som reporterne måtte ha som dugg for Solen når de intervjuet ham inngående.

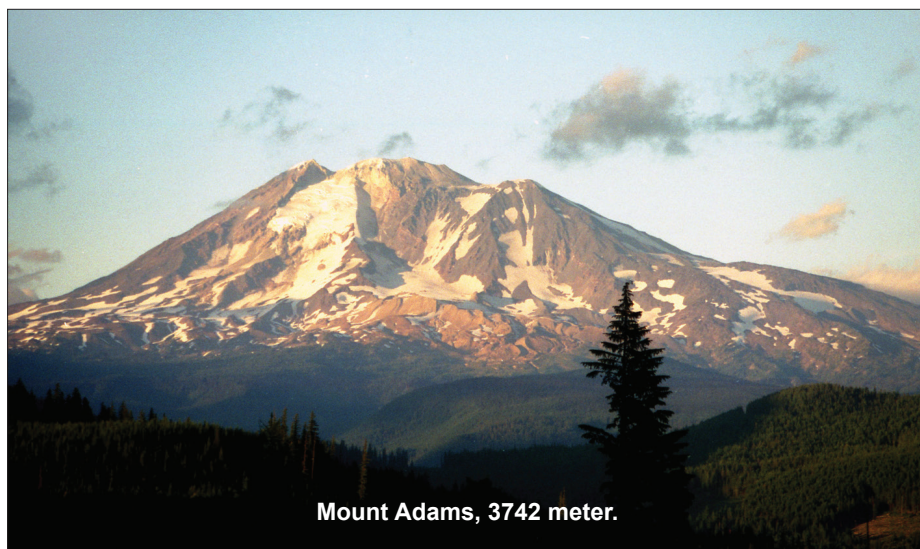
“Arnold hadde karakteren til et pålitelig vitne. Han var en respektert forretningsmann og en erfaren pilot... og syntes verken å overdrive det han hadde sett, eller å tilføye sensasjonelle detaljer til rapporten. Han gav også inntrykk av å være en god iakttaker... Disse detaljene imponerte journalistene som intervjuet ham og gav troverdighet til hans rapport.”

Arnold kom snart til å klage på ulempene ved det å være kjent. 28. juni skal han ha uttalt “Jeg har ikke hatt fred et øyeblikk siden jeg først fortalte denne historien.” Han sa også at en predikant hadde ringt og fortalt ham at objektene var “et forvarsel om dommedag” og at predikanten forberedte sin menighet “på verdens ende”. Men dette var ikke en gang halvparten så ille som et møte han hadde med en kvinne på en kafe i Pendleton, som så på ham og utbrøt med et skrik: “Der er mannen som så mennene fra Mars.” Hun løp ut “mens hun hulket at hun måtte gjøre noe for barna.” Dette skal Arnold ha gjenfortalt “med en frysning.” Deretter la han til at Saken er gått ut over alle proporsjoner. Jeg vil snakke med FBI eller andre myndighetspersoner. Halvparten av folket ser på meg som en kombinasjon av Einstein, Lyn Gordon og en galning. Jeg lurer på hva kona hjemme i Idaho tror.”

Arnold inviterte tidlig både forsvaret og FBI åpent til å undersøke hans historie,

Mount Rainier, 4392 meter.

Mount Adams, 3742 meter.

inkludert en sjekk av hans mentale og fysiske helse. Imidlertid viste ingen av disse noen synderlig interesse den første tiden.

Arnold var derfor en smule frustrert inntil han fikk avlagt rapport og ble intervjuet hos AAFs etterretningskontor den 12. juli.

Bekreftelse

Arnolds observasjon ble delvis bekreftet av en gullgraver ved navn Fred Johnson på Mt. Adams, som skrev til AAF etterretning at han hadde sett seks av objektene den 24. juni på omtrent samme tidspunkt som Arnold, og som han hadde observert gjennom et lite teleskop. Han sa at de var “runde” og smalnet “skarpt mot et punkt på toppen og hadde en oval fasong.” Han la også merke til at objektene syntes å forstyrre kompasset hans. En evaluering av vitnet gjort ved AAFs etterretningskontor fant at han var troverdig. Ironisk nok ble Johnsons rapport listet som den første uopplarte UFO rapporten i AAFs arkiv, mens Arnolds ble

avvist som en luftspeiling, selv om Johnson syntes å beskrive den samme hendelsen som Arnold.

Oregon Journal i Portland, Oregon mottok et brev den 4. juli fra en L. G. Bernier i Richland, Washington. Bernier skrev at han hadde sett tre av de merkelige objektene over Richland mens de fløy “nesten på kant” mot Mt. Rainier omtrent en halvtime før Arnold. Richland ligger ca. 175 kilometer øst for Mt. Adams og 225 kilometer sørøst for Mt. Rainier. Bernier trodde at de tre var del av en større formasjon. Han hadde tydelig inntrykk av at de fløy i stor hastighet. “Jeg har sett en P-38 dukke opp over én del av horisonten og deretter forflytte seg til motsatt ende av horisonten på nesten null tid, men disse skivene beveget seg helt sikkert raskere enn noen P-38. (Maksimum hastighet til en P-38 var på vel 700 kilometer i timen.) Det er ingen tvil om at Arnold så dem bare noen få minutter eller sekunder

Fortsettelse på neste side

senere, ut fra hastigheten de hadde.”

En avis i Seattle nevnte også en kvinne nær Tacoma som sa at hun hadde sett en kjede bestående av ni, sterkt lysende objekter som fløy i stor hastighet nær Mt. Rainier. Dessverre var ikke denne korte nyhetsartikkelen presis mht tidspunkt og dato, men det ble antydning at det var omtrent på samme dato som Arnolds observasjon.

En flyger på en DC-4 som befant seg rundt 15 til 25 kilometer nord for Arnold på vei til Seattle kunne derimot ikke melde å ha sett noe uvanlig. (Dette var det samme DC-4 flyet som Arnold hadde sett og hadde benyttet til å sammenligne størrelser.)

Andre aviser i Seattle-området rapporterte også om andre observasjoner av blinkende, ukjente objekter som beveget seg raskt på samme dag, men ikke til samme tid som Arnolds observasjon. De fleste av disse observasjonene ble gjort over Seattle eller vest for Seattle i byen Bremerton, enten den morgenen eller om kvelden. Til sammen var det minst 16 andre rapporterte UFO-observasjoner på samme dag som Arnolds i staten Washington.

Den observasjonen som i sterkeste grad bekreftet Arnolds ble imidlertid kjent 10 dager senere (4. juli) da et mannskap fra United Airlines på rute til Seattle over Idaho også observerte fem til ni skiveliknende objekter som fulgte flyet deres i 10 til 15 minutter før de plutselig forsvant. Neste dag møtte Arnold kapteinen, E.J. Smith og annenflygeren i Seattle der de sammenlignet detaljer ved observasjonene. Hovedforskjellen i deres oppfatning av fasong var at United-mannskapet mente at objektene syntes å være ujevn på toppen. Dette var en av få observasjoner som Arnold mente var pålitelige, når det gjaldt de fleste av de andre mente han at folk hadde sett andre ting og latt fantasien løpe løpsk. Arnold og kaptein Smith ble venner, de møttes igjen 12 juli sammen med offiserer fra AAF etterretning og skrev observasjonsrapporter. Deretter møttes de i slutten av juli for å etterforske den merkelige Maury Island hendelsen.

En liknende observasjon av åtte objekter ble også gjort over Tulsa, Oklahoma 12. juli 1947. I dette tilfellet ble det tatt et bilde som ble offentliggjort i Tulsa-avisen **Daily World** dagen etterpå (se foto til høyre). Noe som var interessant, var at fotografen Enlo Gilmore sa at på forstørrelser av fotoet, minnet objektene om baseballhansker eller flygende vinger. Han var av den oppfatning at forsvaret hadde en hemmelig flåte med fly av typen flygende vinger. Han hadde vært artillerioffiser i marinen under krigen, og ved å bruke informasjon fra et annet vitne, også en veteran, utførte han en triangulering og kom til et estimat for hastigheten på vel

Bilde av et objekt observert over Phoenix, Arizona, 7. juli 1947, fotografert av William Rhodes. Objektet liknet spesielt på ett av de objektene Kenneth Arnold hadde sett.

2700 kilometer i timen (1700 miles), eller omtrent det samme anslaget som Arnold. Et av objektene, sa han, så ut til å ha et hull i midten.

To eller tre fotos av et liknende, enkelt objekt ble tatt av William Rhodes over Phoenix, Arizona den 7. juli 1947, og ble trykket i en lokalavis i Phoenix og noen andre aviser. Objektet var rundt foran med en halvmåneformet bakside. Disse fotoene syntes også å vise noe som liknet et hull i midten, selv om Rhodes trodde det var en canopy. Rhodes' negativer og kopier ble senere konfiskert av FBI og forsvaret. Imidlertid dukket bildene senere opp i etterretningsrapporter fra luftforsvaret.

Arnold ble raskt vist fotoene til Rhodes da han møtte to offiserer fra AAFs etterretningskontor. Han kommenterte: “Det var en skive nesten identisk med den ene merkelige flygende tallerkenen som hadde uroet meg siden min opprinnelige observasjon — den som så annerledes ut enn de andre og som jeg ikke hadde nevnt noe om til noen.” Som en følge av dette mente Arnold at Rhodes' bilder var ekte.

Publisitet og opprinnelsen til begrepet “flygende tallerken”

Arnolds beretning ble først brakt i noen få aviser sent på dagen den 25. juni. Deretter kom den i diverse amerikanske og kanadiske aviser (og noen utenlandske) den 26. juni, for deretter å bli førstesidestoff. Arnolds historie ble til å begynne med, ifølge Bloecher, uten unntak presentert i en seriøs og fair tone. De første reporterne som intervjuet Arnold var Nolan Skiff og Bill Bequette fra **East Oregonian** i Pendleton, Oregon den 25. juni og den første reportasjen om observasjonen, skrevet av Bequette, kom i avisen samme dag.

27. juni begynte avisene for første gang å bruke begrepene “flygende tallerkener” og “flygende skive” for å beskrive de observerte objektene. På grunn av dette er Arnolds observasjon utpekt som opprinnelsen til disse

Foto av åtte “Arnold-liknende” objekter observert over Tulsa, Oklahoma, 12. juli 1947, tatt av Enlo Gilmore. Gjengitt i **Tulsa Daily World dagen etter.**

populære begrepene. Den direkte opprinnelsen til begrepene er noe kontroversiell og komplisert. Jerome Clark siterer en rapport skrevet av Herbert Strentz fra 1970, hvor amerikanske avisers artikler om Arnolds observasjon ble gjennomgått. Det ble her konkludert med at begrepet sannsynligvis stammer fra en redaktør eller en journalist som skrev overskriftene: I brødteksten til de tidlige artiklene om Arnold ble ikke begrepene “flygende tallerken” eller “flygende skive” brukt. Derimot ble Arnold i tidlige artikler kreditert for å ha brukt begreper som “tallerken”, “skive” og “pannekake” (“pie-pan” *). (Se sitatene nedenfor.)

Mange år senere påstod Arnold at han hadde fortalt til Bill Bequette at “de fløy ujevnt, som en tallerken du kaster bortover vannet.” Arnold mente at han var blitt feilsitert siden beskrivelsen refererte til objektens bevegelse heller enn utseende. Av denne grunn har Bequette ofte blitt kreditert for å ha vært den første til å bruke begrepet “flygende tallerken” og derfor å ha feilsitert Arnold, men begrepet forekommer ikke i Bequettes tidlige artikler. Istedenfor står det i hans første artikkel fra 25. juni: “Han sa at han hadde sett ni tallerkenliknende luftfartøy som fløy i formasjon...”

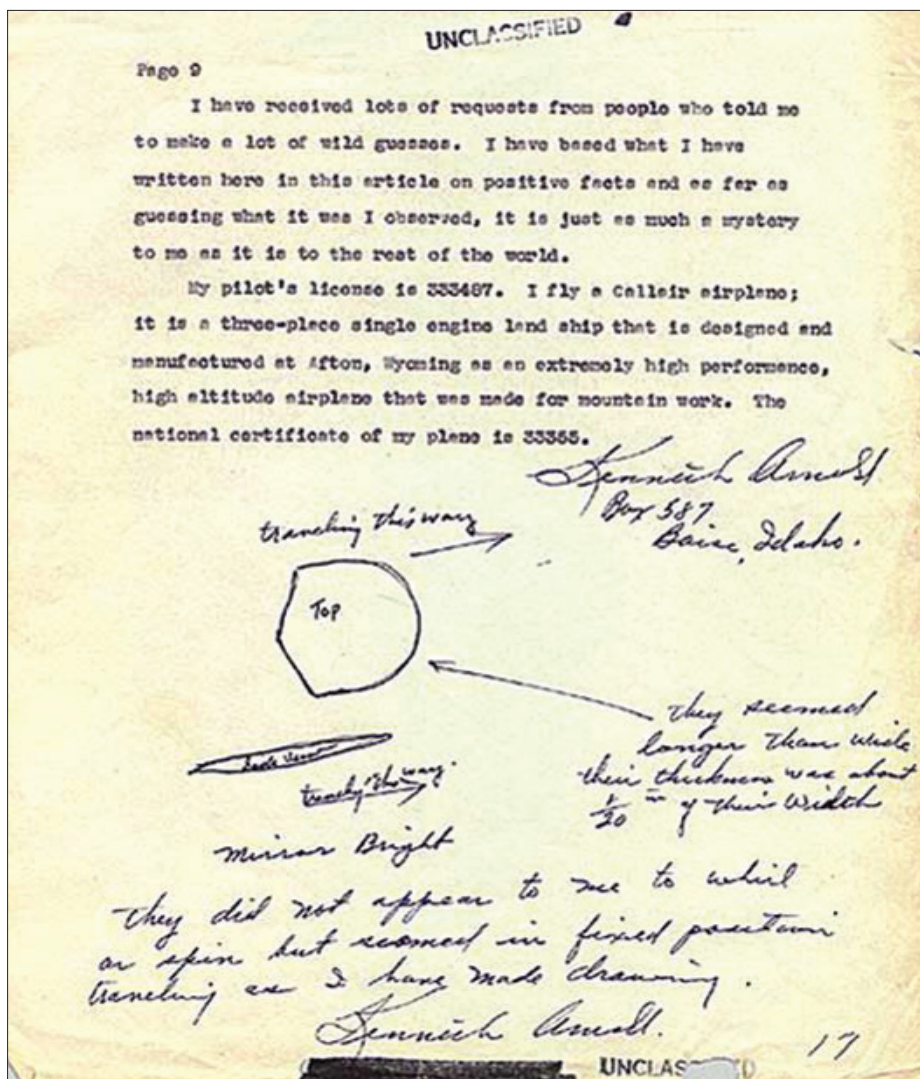
Neste dag (26. juni) skrev Bequette i en langt mer detaljert artikkel: “Han holdt seg til sin beretning om skinnende, flate objekter som fløy raskt over Cascade-fjellene med en merkelig veivende bevegelse ‘som halen på en kinesisk drage.’ ... Han beskrev også objektene som “tallerken-liknende” og bevegelsen deres ‘som fisk som spreller i Solen.’ ... [Arnold] beskrev objektene som ‘flat som en pannekake og litt flaggermusformet.’ Det var ikke før den 28. juni at Bequette først brukte uttrykket “flygende skive” (men ikke “flygende tallerken”).

En gjennomgang av tidlige avisoppslag antyder at Arnold umiddelbart etter sin observasjon generelt beskrev objektens form som tynne og flate, avrundet foran, men avkuttet bak og spiss, det vil si mer eller mindre tallerken- eller skiveformet. Han brukte også spesifikt begreper som “tallerken” eller “tallerkenliknende”, “skive” og “pannekake” eller “pannekakeflat” (“pie plate”) når han beskrev formen. Bevegelsene beskrev han generelt som veivende som halen på en drage og uregelmessig vipping.

For eksempel, i et intervju fra et radioopptak datert 25. juni beskrev Arnold objektene som å se ut “som noe liknende en paitallerken som var kuttet i to med en form

*) Pannekake er ikke den korrekte oversettelsen av pie-pan, men både språklig og for sammenlikningens skyld fungerer det.

RED.

Siste side av Kenneth Arnolds rapport gitt til Army Air Force etterretningskontor, 12. juli 1947. Tegning av objektene er inkludert.

for konveks trekant bak.” Hans beskrivelse av bevegelsene var: “Jeg la merke til en kjede til venstre for meg som så ut som en hale på en kinesisk drage, veivende på en måte... de syntes å vippe og blinke i Solen, akkurat som et spill... de syntes på en måte å veive in og ut rett over fjelltoppene...”

Den påfølgende dagen (26. juni) var følgende sitater tilskrevet Arnold:

United Press: “De hadde fasong som tallerkener og var så tynne at jeg knapt kunne se dem...”

Associated Press: “Han sa at de var sterkt lysende, tallerkenliknende objekter - - han kalte dem ‘luftfartøyer’. ... Han beskrev også objektene som ‘tallerkenliknende’ og bevegelsene ‘som en fisk som spreller i Solen.’ ... Arnold beskrev objektene som ‘flat som en pannekake’” (“pie pan”).

Associated Press: “De fløy med en merkelig vippende bevegelse, ‘som en fisk som spreller i Solen,’ sa han. ... Han sa at det så ut som de fløy som om de var festet i hverandre - - hvis én vippet gjorde de andre det også.”

Chicago Tribune: “De var sølvaktig og skinnende og så ut til å ha fasong som en paitallerken ... Jeg er sikker på at de var

separate objekter fordi de veivet i fart som halen på en drage.”

Den 27. juni kom følgende utsagn: **Portland Oregon Journal:** “De var halvmåneformet, oval foran og konveks bak. ... Det var ingen ujevnheter eller deksler, de så ut som en stor ‘flat skive.’ ... Arnold sa at objektene veivet ‘som halen på en kinesisk drage.’”

To uker senere beskrev Arnold fremdeles objektens fasong som “tallerkener” eller “tallerkenliknende.” I **Portland Oregonian** den 11. juli ble han sitert på følgende “Jeg så faktisk en type luftfartøy som var litt lengre enn det var bredt, med en tykkelse på omtrent en tyvendedel av bredden. ... Jeg antok at tallerkenene var ca. 37 kilometer borte (23 miles).”

I en skriftlig rapport til AAFs etterretningskontor dagen etter (12. juli) beskrev Arnold objektene som “tallerkenliknende.” På slutten av rapporten tegnet han et bilde av hvordan objektene så ut da de var nærmest Mt. Rainier. Han skrev: “De syntes å være lengre enn de var bred, tykkelsen var omtrent 1/20 del av bredden (se tegning over).”

Fortsettelse på neste side

Når det gjaldt bevegelsen, skrev Arnold: “De fløy på samme måte som jeg mange ganger har sett giess fly, i en heller diagonal kjedeliknende linje som om de var bundet sammen. Det så ut som de hadde en bestemt retning, men svingte inn og ut mellom de høye fjelltoppene.” Han snakket også om hvordan de “vippet og blinket i Solen.”

For ytterligere å komplisere beskrivelsen av fasongen, skulle Arnold bli involvert i den bisarre Maury Island hendelsen en måneds tid senere. Arnold ble sendt ut av en magasinredaktør til Tacoma for å etterforske saken, selv om han til slutt sendte den over til AAFs etterretningskontor. I et møte med to AAF etterretningsoffiserer (de samme som intervjuet ham 12. juli og som han skrev rapporten til), avslørte Arnold for første gang at ett av de ni objektene var annerledes, større og mer halvmåneformet og som munnet ut i et punkt bak (se illustrasjon til høyre). Det var på dette tidspunktet at Arnold ble forevist fotoene til William Rhodes av et halvmåneformet objekt over Phoenix, som Arnold mente var autentisk på grunn av dets uvanlige form.

Noen har lagt merke til at objektet på tegningen har en påfallende likhet til en tysk design fra Den andre verdenskrig, den såkalte Horten Ho 229 (se illustrasjon under), og disse har videre påstått at det var tysk teknologi som ble testet. Men det finnes ingen historiske beviser som understøtter dette.

Mange UFO-rapporter etter Arnolds observasjon

I ukene som fulgte etter Arnolds observasjon strømmet det inn hundrevis av

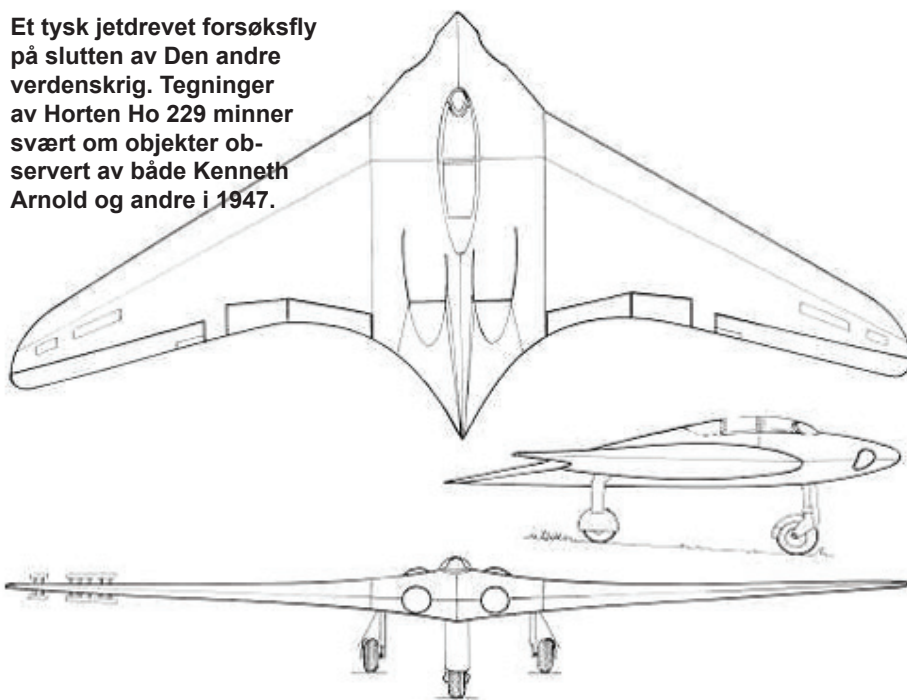
Ett av de ni objektene som Kenneth Arnold mente var annerledes, større og mer halvmåneformet og som munnet ut i et punkt bak.

rapporter med liknende observasjoner fra USA og verden ellers — der de fleste handlet om tallerkenformede objekter. En observasjon gjort av et mannskap fra United Airlines over Idaho den 4. juli av enda ni skiveliknende objekter fikk antakeligvis mer pressedekning enn Arnolds opprinnelige observasjon, og åpnet for en stormflod av mediedekning i dagene som fulgte.

Ted Bloecher samlet inn rapporter om observasjoner av 853 flygende skiver dette året (1947) fra 140 aviser fra Canada, Washington D.C., og hver eneste stat i USA unntatt Montana. Det var et større antall UFO-rapporter fra 1947 enn de fleste etterforskere kunne tenke seg. Noen av disse beretningene var dårlig dokumentert eller fragmentarisk, men Bloecher understreket at omkring 250 av de mer detaljerte rapportene (slike som var gjort av flygere og vitenskapsmenn, flere øyenvitner eller understøttet av fotos) utgjorde et overbevisende materiale som pekte mot et genuint mysterium.

For ytterligere å dramatisere Arnolds beretning, nektet det amerikanske forsvaret på å ha hatt fly i området rundt Mt. Rainier på tidspunktet for observasjonen. Likeledes begynte man den 6. juli i flere avisartikler å spekulere på om de observerte objektene enten var “den flygende vingen” eller “flygende ‘flapjack’”, et skiveformet luftfartøy.

Et tysk jetdrevet forsøksfly på slutten av Den andre verdenskrig. Tegninger av Horten Ho 229 minner svært om objekter observert av både Kenneth Arnold og andre i 1947.

Nachtjäger Horten HIX

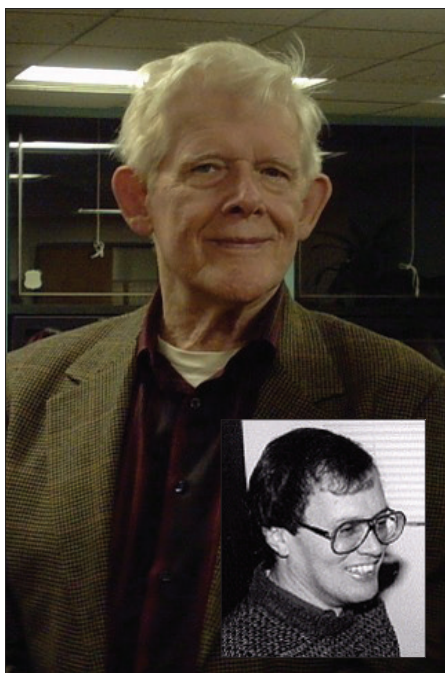
Logoen til USAs United States Army Air Forces (USAAF), de amerikanske luftforsvarsstyrkene fra 1941 til 1947.

Begge var eksperimentfly under utvikling i det amerikanske forsvaret på den tiden. Forsvaret gjentok at ingen av disse fartøyene kunne ha forårsaket observasjonene, noe som også er blitt bekreftet av historiske kilder.

Den mest berømte UFO-tildragelsen i løpet av denne perioden var Roswell-hendelsen, der det ble påstått at en nedstyrtet flygende skive skulle ha blitt plukket opp av forsvaret. Historien ble offentlig den 8. juli 1947, og for å dempe økende uro i befolkningen ble denne og andre saker forklart av forsvaret de påfølgende dagene som feiltolkete observasjoner av værballonger (eller på 90-tallet, såkalte mogulballonger).

Forsvarets etterforskning av Arnolds beretning

Den første undersøkelsen av Arnolds påstander ble gjort av løytnant Frank Brown og kaptein William Davidson fra Hamilton

To ledende UFO-etterforskere som har undersøkt Arnold-saken: Ted Bloecher og (innfelt) Jerome Clark.

Field flyplassen i California, som intervjuet Arnold 12. juli. På samme tid avga Arnold en skriftlig rapport. Om troverdigheten til Arnolds observasjon konkluderte de med følgende:

“Det er intervjuerens nåværende oppfatning at Arnold virkelig så det han har uttalt at han så. Det er vanskelig å tro at en mann med hans karakter og tilsynelatende integritet ville påstå at han så objekter og skrive ned en rapport i den grad han har gjort hvis han ikke så dem.”

På tross av dette var Army Air Forces formelle, offentlige konklusjon at Arnold hadde sett en luftspeiling.

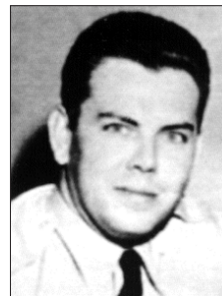
I tillegg til dette begynte AAF etterretning, med hjelp fra FBI, en hemmelig etterforskning den 9. juli av de beste observasjonene, i hovedsak fra flygere og militært personell. Arnolds observasjon, sammen med den gjort av mannskapet fra United Airlines, ble inkludert på listen over de beste observasjonene. Tre uker senere kom de til den konklusjonen at tallerken-rapportene ikke var fri fantasi eller tilstrekkelig forklart som naturlige fenomener; noe fløy virkelig på himmelen. Dette la grunnlaget for en annen etterretningsevaluering i september 1947 av general Nathan Twining, øverstkommanderende for Air Materiel Command, som på samme måte konkluderte med at tallerkenene var virkelige og sterkt anbefalte en formell etterforskning av flere regjeringskontorer. Dette i seg selv resulterte i opprettelsen av Project Sign på slutten av 1947, den første offentlige UFO-etterforskningen utført av US Air Force. Project Sign utviklet seg senere til Project Grudge, og deretter det bedre kjente Project Blue Book.

General Nathan Twining, øverstkommanderende for Air Materiel Command, som anbefalte en formell undersøkelse av UFO-fenomenet, noe som resulterte i Project Sign i 1947.

Staben som arbeidet ved US Air Forces Project Sign (1947-1949) studerte senere også Arnolds beretning. I følge major Edward J. Ruppelt (leder av Project Grudge 1951–52, samt Project Blue Book, 1952–53):

“Jeg fant ut at det hadde vært mange spekulasjoner rundt denne rapporten [blant Sign personellet]. To fraksjoner ... foretrakk hver sin forklaringsmodell. Den ene fraksjonen mente at Arnold hadde sett helt vanlige,

Edward J. Ruppelt.

hverdagslige jetfly som fløy i formasjon ... Den andre fraksjonen kjøpte ikke denne idéen i det hele tatt. De baserte sitt argument på det faktum at Arnold visste hvor objektene var da han tok tiden på dem ... Det var en gammel teori om at Arnold kanskje hadde sett løssnø som hadde blåst i vinden langs fjelltoppene, derfor spurte jeg [etterforskere fra luftforsvaret] om dette. Jeg fikk et konstant ‘umulig!’”

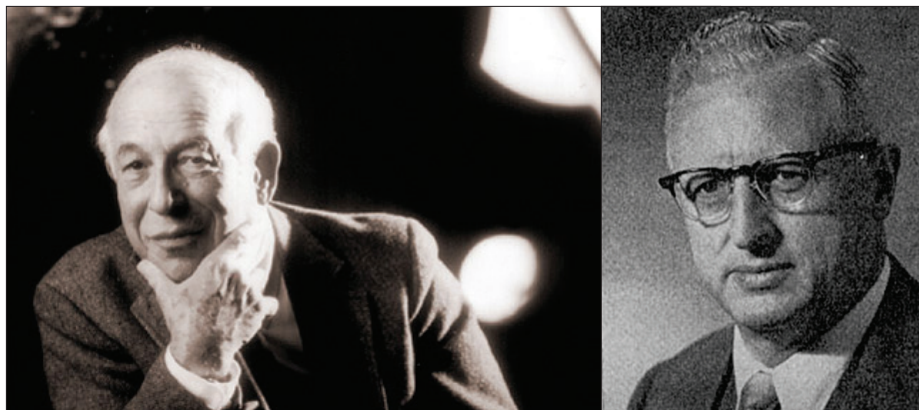
Skeptiske forklaringer

Et motargument som ble fremmet av enkelte skeptikere var at Arnold var mistenkelig presis i sine beskrivelser (for eksempel: “[De] nærmet seg Mt. Rainier med en kurs på rundt 170 grader” og “passerte rett foran meg, men på en avstand av rundt 37 kilometer” (23 miles). Denne nøyaktigheten var noe som kanskje kunne sette spørsmålsteget ved Arnolds pålitelighet som vitne. Men Arnolds beskrivelse “rundt 170 grader” var helt klart ikke ment å være nøyaktig, men et estimat basert på bedømming av flykurser og retninger ut fra mange tusen timers erfaring med flyging. Arnold var også fra begynnelsen av tydelig på at hans estimat på 37 kilometer var basert på at objektene et øyeblikk forsvant bak en mindre fjelltopp ved Mt Rainier med kjent avstand.

Skeptikeren Steuart Campbell har fremholdt at objektene som Arnold rapporterte kunne ha vært luftspeilinger av flere snødekte topper i Cascade Range fjellkjeden. Campbells beregning av objektene hastighet ga som resultat at de fløy med omtrent samme hastighet som Arnolds fly, noe som antyder at objektene faktisk var stasjonære. Luftspeilinger kunne ha blitt dannet av temperaturinversjoner over flere dype daler i synsretningen.

Det er sant at da Arnold hadde snudd flyet for å fly parallelt med den tilsynelatende nord-sør kursen til objektene, ville den relative retningen til svært fjerne fjell endre seg med en mye langsommere vinkelhastighet

Fortsettelse på neste side

Ledende skeptikere: (Til venstre) Philip Klass (1919-2005) og Donald Mentzel (1901-1976). I årenes løp kom begge med stadig nye, konvensjonelle forklaringer på Arnolds observasjon.

enn retningen til nærliggende topper, det vil si at når nærliggende landemerker forsvant bak venstre vinge ville parallaksen få fjerne landemerker til å bli relativt forflyttet i den motsatte retningen. Fordi luftspeilinger påvirker visuell elevasjon (høyde over horisonten), men ikke visuell retning, kunne avkuttete luftspeilingsbilder av fjerne topper synes å følge flyet. Imidlertid sa Arnold at han først så objektene da de krysset nesen på flyet i fart fra nord til sør før han snudde mot sør for å observere dem gjennom det åpne sidevinduet. Parallaksen forklarer ikke dette. Han sa også at han så objektene fly foran Mt. Rainier, de kunne da sees i profil og også blinke kraftig mot den snødekte Mt. Rainier. Dette ville vært umulig for luftspeilinger av fjelltopper som lå titalls kilometer unna mot sør.

Den kjente UFO-skeptikeren Philip Klass siterte en artikkel av Keay Davidson i **San Francisco Examiner** ved å fremholde at Arnold kunne ha feilidentifisert meteoror.

I et motinnlegg pekte fysikeren Bruce Maccabee på at meteorteorien ville kreve helt umulige lave hastigheter og varighet for sterkt lysende meteoror på en horisontal kurs.

James Easton var den første av flere

skeptikere som foreslo at Arnold kunne ha feilidentifisert pelikaner. Fuglene lever i Washington-regionen, de er ganske store (vingespenn på over tre meter er ikke uvanlig), de har en blek underside som kan reflektere lys, de kan fly i ganske store høyder og kan av og til synes å ha en tilnærmet halvmåneformet profil når de flyr.

Videre påstod skeptikeren Richard Carrier ved en anledning å ha sett de samme UFOene som Arnold beskrev: "Ovale objekter som fløy i formasjon" "som roterte langs bevegelsesaksen, som fotballer, med en svart side og en strålende hvit, slik at de alternativt endret farger mens de roterte." Da innså han at det var en optisk illusjon og at det var en flokk med måker han hadde feilberegnert hastigheten til. Videre påstod han at Kenneth Arnolds beretning viste at Arnold hadde anslått flyhøyden sin feil, ved å tro at han befant seg i samme høyde som fjellene 1200 meter (4000 fot) under ham. Dette førte til at han gjorde feil estimater av høyde, avstand og hastighet til objektene. Fugler som ikke er i stand til å møte disse gale estimatene blir ubevisst utelukket som mulig forklaring for objektene og blir ikke gjenkjent.

Bruce Maccabee, som har en doktorgrad i optisk fysikk, imøtegår de forskjellige "fugleforklaringene" ved å påpeke at det er fysisk umulig for fugler å være blendende lyssterke slik som Arnold rapporterte (noe som tiltrakk Arnolds oppmerksomhet til å begynne med).

Bruce Maccabee.

I tillegg fløy Arnold i et fly med en hastighet på 180 kilometer i timen (110 miles) på en parallell kurs til objektene. Arnold rapporterte at objektene beveget seg hurtig forover fra hans posisjon i det

han observerte dem, mens de fløy sørover på en parallell kurs mellom Mt. Rainier og Mt. Adams. Imidlertid kunne ingen fugl fly fortare enn Arnolds fly, istedenfor ville fugler stadig ha beveget seg bakover, ikke forover, i forhold til hans posisjon.

Det må her legges til at en ornitologisk feiltolkning kanskje ikke helt kan utelukkes ut fra en (litt urovekkende) hendelse som inntreff en måned etter observasjonen. Mens Arnold var på vei til Tacoma i sitt fly for å etterforske Maury Island mysteriet, traff han på en ansamling med 25 messingfargede objekter som så ut som ender, men som fløy med svært stor hastighet. "Jeg ble en smule sjokkert og spent da jeg oppdaget at de hadde de samme flygekaraktistika som de store objektene jeg hadde observert den 24. juni," skrev han senere. Han syntes også at de så runde ut. Han snudde flyet for å følge etter dem, men de forsvant i østlig retning med en hastighet mye større enn flyet hans. Han konkluderte: "Jeg vet at det ikke var ender fordi ender ikke flyr så raskt." Kanskje det, men han fikk senere vite at flere bønder i nærheten "observerte hva de trodde var en merkelig samling fugler den morgenen." Ted Bloecher kommenterte tørt: "Forståelig nok rapporterte ikke Arnold denne observasjonen til avisene, heller ikke til luftforsvaret."

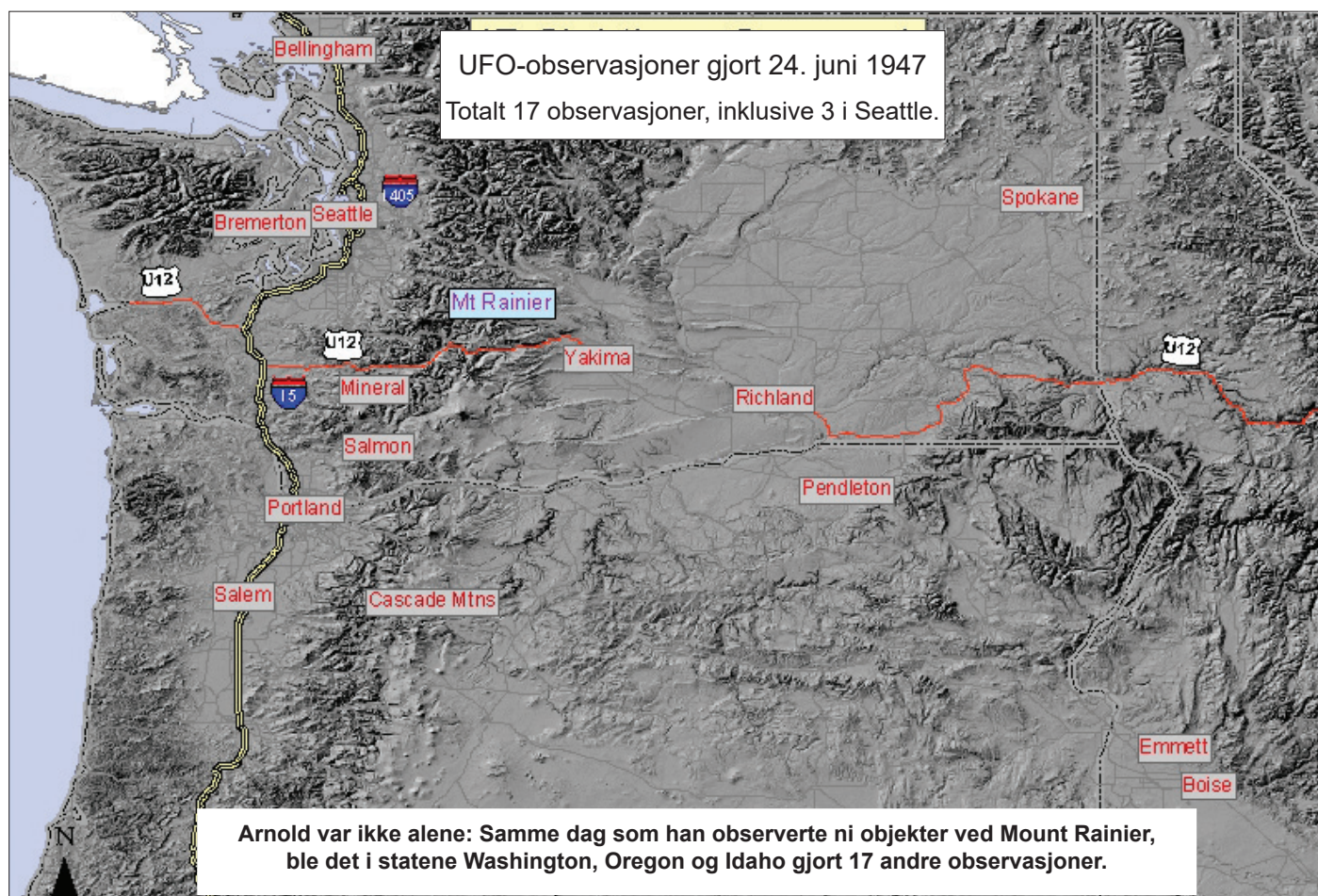
Donald Mentzels forklaringer

Donald Mentzel var astronom fra Harvard og en av de tidlige UFO-debunkerne. I løpet av flere år gav han flere gjensidig utelukkende forklaringer på Arnolds observasjon. Bruce Maccabee imøtegikk Mentzels forklaringer i en bok i 1986, der han fremholdt at Mentzel ofte utelot data som kom i konflikt med en gitt "forklaring".

1. I 1953 fremholdt han at Arnold hadde sett skyer med snø som var blåst fra fjellene sør for Mt. Rainier. Maccabee påpekte at slike snøskyer har et dust, tåkete lys, ikke det speilliknende kraftige lyset som Arnold rapporterte. I tillegg kunne ikke slike skyer ha

Pelikaner som forklaringsmodell på Arnolds observasjon. Den amerikanske hvite pelikanen (*Pelecanus erythrorhynchos*) kan ha et vingespenn på nesten tre meter.

den hurtige bevegelsen som Arnold rapporterte, de kunne heller ikke forklare hvordan Arnold først så de sterkt lysende objektene nord for Rainier.

2. I 1963 fremholdt Mentzel at Arnold hadde sett såkalte orografiske skyer eller bølgeskyer. Maccabee påpekte at dette var i konflikt med utsagn fra Arnold og andre om at himmelen var klar, og at det igjen ikke kan forklare lysstyrken til objektene eller deres hurtige bevegelse over et svært stort område.

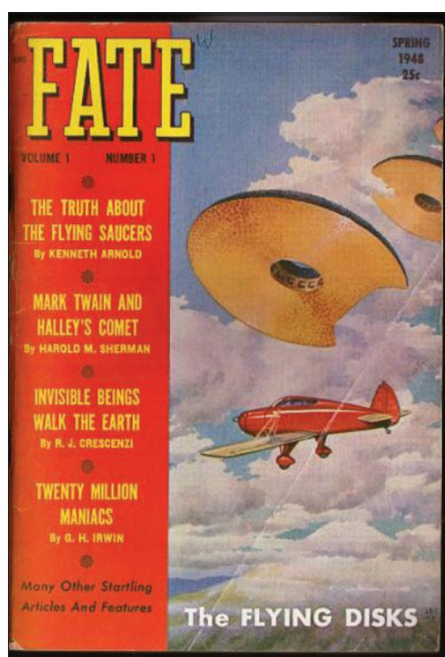
3. I 1971 fremholdt Mentzel at Arnold bare hadde sett vanndråper på flyvinduene. Maccabee påpeker at dette motsier Arnolds utsagn om at han spesifikt hadde utelukket vanndråper eller refleksjoner kort tid etter å ha sett UFOene. For eksempel, i den tidlige artikkelen skrevet av Bill Bequette 26. juni i *East Oregonian* blir Arnold sitert på å si at først trodde han at han kanskje så refleksjoner fra vinduet, men "han så fremdeles objektene etter å ha rullet det ned."

Andre observasjoner av Arnold og hans oppfatning av UFO-fenomenet

I et intervju i 1950 med den kjente journalisten Edward R. Murrow sa Arnold at han hadde sett liknende objekter ved tre andre anledninger, og at andre flygere i det nordvestlige USA hadde sett slike objekter så mange som åtte ganger. Han sa at flygerne opprinnelig følte en plikt til å rapportere om

objektene på tross av latterliggjørelse, fordi de trodde at den amerikanske regjeringen ikke visste hva de var. Arnold trodde ikke at objektene var utenomjordiske romskip, selv om han uttalte at: "Som ektefødt amerikaner, hvis disse ikke er laget av våre vitenskapsmenn eller vårt forsvar, er jeg tilbøyelig til å tro at de er av utenomjordisk opphav." Han la deretter til at han syntes at alle burde være opptatt av dette, men "jeg tror ikke dette er noe folk bør bli hysterisk for."

Det første nummeret av tidsskriftet *Fate*

(i mars 1948) brakte artikkelen "The Truth About The Flying Saucers" skrevet av Arnold. I 1952 beskrev han sine opplevelser i boken *The Coming of the Saucers*, som han og hans forleggervernn Raymond A. Palmer ga ut selv. □

Kilder:

Wikipedia

www.project1947.com

"Resolving Arnold - Part 2: Guess Again" av Martin Kottmeyer

Enda en spiker i kisten for obduksjonsfilmen

Av Philip Mantle

Det svenske tidsskriftet *UFO-Aktuellt* har fulgt historien om den såkalte obduksjonsfilmen siden den først ble presentert i 1995. Helt fra starten har de kunnet påvise at filmen med stor sannsynlighet var en bløff. Etter en litt nølende holdning de første årene, slutter UFO-NORGE seg til denne konklusjonen. Nå trer en av filmens opphavsmenn frem.

Den 22. juni i 2007 traff jeg Ray Santilli og hans businesspartner Gary Shoefield i London. Ray viste meg da noen filmruter som han hevdet var fra den ekte og opprinnelige obduksjonsfilmen fra 1947. Men de var verdiløse som bevis.

Noen dager senere fikk min kollega Russel Callaghan, sjefredaktør for *UFO DATA Magazine*, en telefonsamtale fra en Spyros Melaris. Han påstod at han hadde ledet det teamet som hadde spilt inn den falske obduksjonsfilmen og at han nå var klar for å fortelle hele sannheten. Russel satte meg i kontakt med Spyros, og vi hadde en del innledende samtaler.

Spyros funderte på hvordan han på beste måte kunne gå ut med sannheten. Han skrev på en bok (*Alien Autopsy: The True Story*) og tenkte at en TV-dokumentar kunne være en god idé. Derfor satte jeg han i forbindelse med den amerikanske produsenten Bob Kiviat, som hadde produsert en dokumentar-film om obduksjonsfilmen.

Det hele resulterte i at Spyros ble en av speakerne på *UFO DATA Magazines* årlige konferanse. Den 21. oktober 2007 foretok han sin avsløring foran en fullsatt sal i Pontefract i West Yorkshire (se også

UFO nr. 3-4 2007).

Den 16. november besøkte jeg Melaris i hans hjem i Hertfordshire. Over en lunsj viste Spyros bevis for at hans påstander stemte. De omfattet hans dagbok fra 1995, håndtegnede skisser av den utenomjordiske figuren, et komplett håndskrevet manus for hele filmen, originalfaks fra Kodak i USA om leveranse av etiketter til filmruller og 1940-talls amerikansk etterforskningsmateriale.

Spyros ble født på Kypros i 1959. Når han vokste opp var tryllekunstner og film favoritt-interessene. Etter skolen utdannet han seg til bilmekaniker, men etter hvert ble drømmen virkelig og han kunne jobbe som både magiker og filmskaper. Han har et eget London-basert produksjonsfirma som lager TV-programmer.

Spyros traff tilfeldig Ray Santilli i Cannes i forbindelse med en musikkfestival i januar 1995. På en restaurant fortalte Santilli at han hadde kommet over en film der en utenomjordisk ble obdusert. Han ville at Melaris skulle lage en dokumentarfilm med utgangspunkt i filmmaterialet.

Noen dager senere treffes de i London. Santilli forklarer da at filmen var av dårlig

kvalitet, men viste den sekvensen som senere ble kalt "teltsekvensen". Spyros oppdaget straks at den var innspilt i videoformat (VHS). Santilli ble overrasket over at Melaris hadde merket det så lett og innså at spillet var over. Ifølge Spyros skulle Santilli da ha sagt noe i likhet med at: "Om ikke du gikk på den, så kommer ingen andre til å gjøre det heller".

Idéen blir født

Når Melaris senere traff sin venn og kollega John Humphreys, som er utdannet skulptør og som jobber med spesialeffekter for film og TV, slang han ut av seg: "John, hva sier du til å skulptere en alien?" Melaris og Humphreys diskuterte de juridiske aspektene og tenkte at det kunne bli en innfallsport til Hollywood. Tanken var å lage filmen, la verden se den og senere lage et program om hvordan innspillingen hadde foregått. Humphreys synes det hørt bra ut og Melaris la frem idéen for Santilli som i sin tur lyktes å få sin partner og venn Volker Spielberg til å stille opp med £30 000 i finansiering.

Da kontrakten og avtalen om hemmelighold var undertegnet hadde ballen begynt å rulle.

Såret i beinet oppstod da en luftboble i skumgummien gikk i stykker.

Den såkalte teltfilmen som Santilli hadde laget, ble raskt avslørt av Melaris.

Spyros Melaris, mannen som påstår å ha stått bak obduksjonsfilmen. Her med illustrasjoner som viser situasjoner i forbindelse med det påståtte krasjet i Roswell.

Foto: Philip Mantle

Spyros Melaris var formgiver, regissør og økonomisk ansvarlig. Han laget obduksjonsbordet og beskyttelsesdraktene, han skaffet andre rekvisitter og kameraene. Hovedresearcher var Spyros' daværende venninne Geraldine (som heter noe annet i virkeligheten). Hun slo opp i medisinske håndbøker, snakket med kirurger og spilte sykesøsteren i filmen.

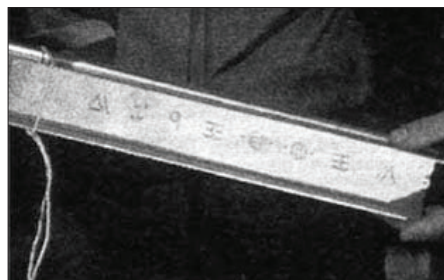
John Humphreys laget det utenomjordiske vesenet med utgangspunkt i en gipsavstøpning av hans storvokste 10-årige sønn. Han spilt kirurgen i filmen. Spyros' venn Greg Simmons var en av mennene i beskyttelsesdrakt. Gareth Watson, en kollega av Santilli og Shoefield, var mannen med kirurgmaske bak glassruten. Spyros' bror hjalp til i kulissene.

Stedet for innspillingen ble bygget opp i Geraldines hjem i Camden i London. Bygningen skulle seksjoneres i tre leiligheter og stod derfor tom.

Innspillingen gikk etter planen. Men da filmen var ferdig oppdaget Geraldine at visse kirurgiske inngrep var gjort på feil måte. Teamet var tvunget til å lage et nytt utenomjordisk vesen og spille inn en ny versjon. Santilli ville ikke skyte inn mer penger, så Spyros tok dem fra egen lomme.

Det var under innspillingen av den nye versjonen dagen etterpå at såret i beinet oppstod. En luftboble hadde dannet seg i skumgummien og laget et hull som måtte repareres med blant annet et bein fra en sau og en blåselampe. Innvoller fra dyr ble benyttet, raskt preparert og dekket med lateks. Hjernen ble laget av tre sauehjerne og en halv grisehjerne.

Vrakrestene og bjelkene med inskripsjoner ble designet av Spyros og laget av John Humphreys, Spyros og hans bror Peter. Bokstavene var løst basert på det greske alfabetet og egyptiske hieroglyfer. Ordet på den store bjelken skal kunne oversettes til "FREEDOM". Opp og ned kan man desuten ane ordet "VIDEO", et lite vink til de som så filmen.

Vrakdeler med hieroglyfiske tegn fra Santillifilmen.

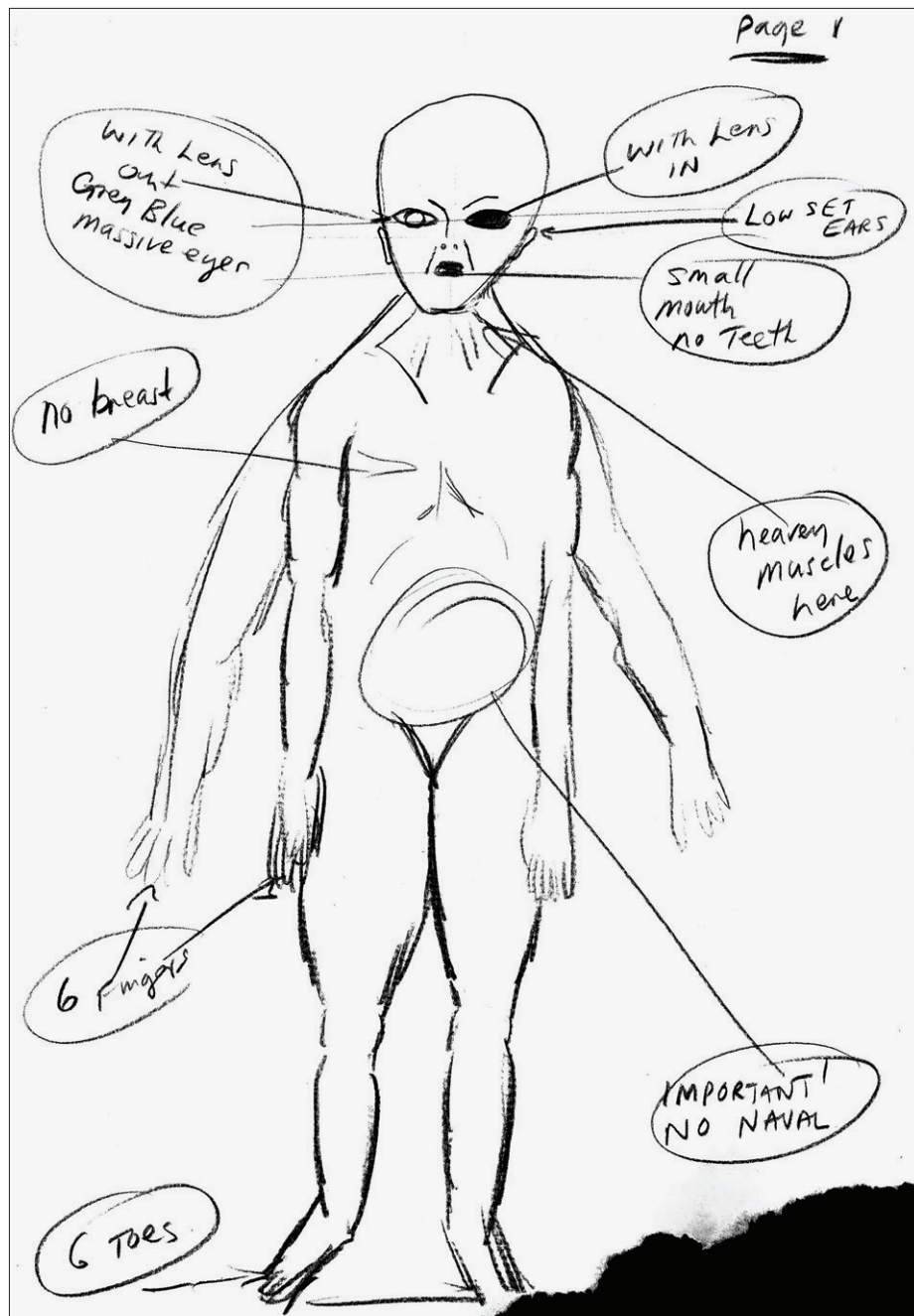
Kameramannen

Mange presset Ray Santilli til å gjøre et intervju med den antatte kameramannen. Melaris lovet å hjelpe til. Sammen med Santillis kompanjong Gary Shoefield trålte de rundt i Los Angeles. Der fant de en eldre hjemløs person og tilbød ham 500 dollar for å lese fra et manuskript. Ved en ren tilfeldighet hadde den gamle mannen vært skuespiller en gang i tiden.

Fortsettelse på neste side

Et bilde av den såkalte kameramannen, som blant annet figurete på Internett i flere år.

En av Spyros Melaris' originaltegninger av hvordan "den utenomjordiske" skulle se ut. "Seks tær" står det ved den venstre foten.

Det filmede intervjuet ble levert til produsenten Bob Kiviat i New York av Shoe-field og en mann som påstod at han var kameramannens sønn. Filmen ble kun vist i Japan, hvor den ble kopiert og spredt til ufologer rundt omkring i verden. Trikset var vellykket; ingen har kunnet identifisere kameramannen.

At så mange personer fortsatt har tro på obduksjonsfilmen beror på historien omkring stedet for krasjet. Ifølge Santilli hadde kameramannen avslørt den. Også her var Spyros innblandet. I 1995 fløy han til Roswell og snakket med mange av de lokale innbyggerne. Han leiet et fly av en Rodney Corn

Ray Santilli.

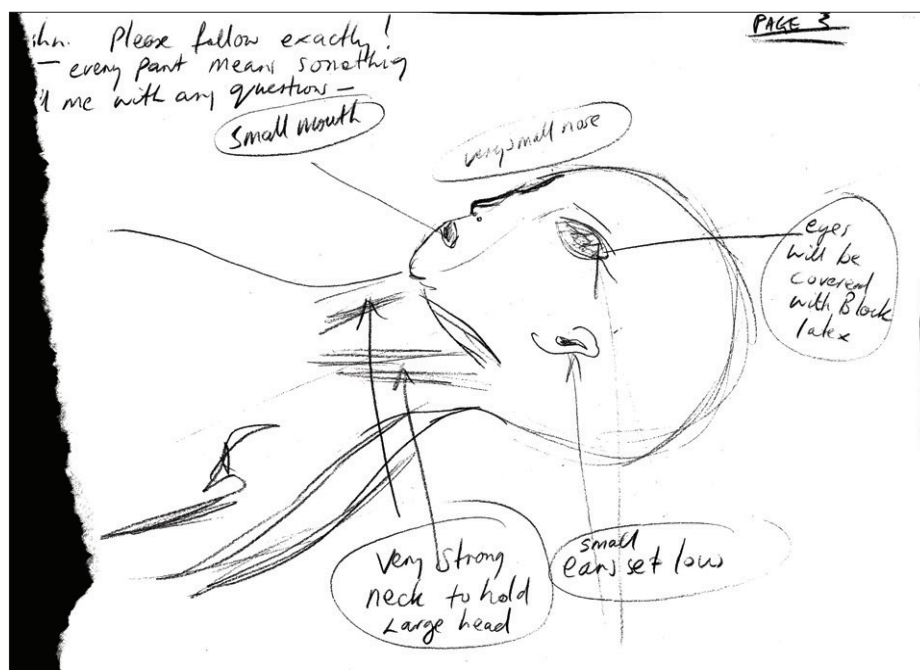
og ba ham fly over de tre påståtte nedslagsstedene i den omkringliggende ørkenen. Melaris filmet fra flyet og overleverte senere filmen sammen med gamle og nye kart over området til Ray Santilli. Det var Santilli som fant på det ikke-eksisterende stedet for krasjet.

Planen endres

Planen var å vise obduksjonsfilmen for en produsent og se hva som skjedde. Siden skulle de avsløre det hele etter noen måneder. Men så kom penger med i spillet. Santilli ville ha tilbake de pengene han hadde betalt for "teltilfilmen" og minnet Melaris på den avtalen om hemmelighold de hadde undertegnet. Spyros fikk nøye seg med de 10 000 pundene han hadde fått for å lage filmen og som han hadde delt med filteamet. Noen royalties fikk han aldri. Santilli hevdet nemlig at filmen tilhørte det amerikanske forsvaret. Tiden gikk, Melaris fortsatte med andre prosjekt og glemte nesten obduksjonsfilmen.

I 2005 lurte Santilli og Shoe-field på om han ville være med i spillefilmversjonen om historien. Melaris spurte om de hadde til hensikt å avsløre bløffen, men de ville fortsette å late som de hadde en ekte og opprinnelig film. Da takket han nei og fikk inntrykk av at det ikke ville bli noen spillefilm. Da den likevel ble laget følte Melaris seg fri til å fortelle sin versjon, ettersom historien rundt obduksjonsfilmen likevel var blitt offentliggjort.

På disse anvisningene står for eksempel: "Svært sterk nakke for å kunne holde oppe stort hode" og "Små ører plassert lavt", samt "Øyne skal dekkes over av lateks".

Sjekk av fakta

Det finnes fortsatt personer som tviler på denne oppklaringen, men Spyros har svarene på rede hånd på deres spørsmål. Han mener at både John Humphreys og Ray Santilli kan bekrefte at obduksjonsfilmen er en bløff. Santilli påstår imidlertid standhaftig at han har den ekte originalen. Den har Spyros aldri sett, bortsett fra "teltscenene", som han raskt har avfeid som bløff, påstår Santilli. Melaris mener også at det ikke hadde vært særlig smart å slå seg sammen med Santilli hvis det hadde eksistert en ekte film som hadde kunnet generere riktig store penger.

Det har ikke vært lett å kontrollere de opplysningene som Spyros Melaris har lagt fram. Det dokumentariske materialet er interessant, men ikke noe endelig bevis. Piloten Rodney Corn eksierer, men kan ikke huske at Spyros har vært kunde. Melaris svar på dette er at han gjorde det i navnet til sin venninne.

Den tyske ufologen Michael Hesemann fikk allerede i 1996 en e-post med informasjon om at Spyros Melaris var bløffmakeren bak obduksjonsfilmen. Han hadde da ringt til Melaris og spurt om det var sant, men fått et benektende svar. Hesemann gikk aldri ut med disse opplysningene, sannsynligvis først og fremst fordi han trodde på filmen var ekte. Han bekreftet det først på konferansen i oktober 2007.

En kollega av meg som er spesialist på spesialeffekter mener at den forklaringen Melaris har gitt mht hvordan han og hans team har gått til verks holder 100 prosent.

TV-produsenten Bob Kiviat tror på Melaris' historie i det store og det hele, men han har en innvending. Hvordan kunne Melaris rolig se på hvordan Ray Santilli dro inn store penger på filmen rundt om i verden uten å reagere og kreve sin andel av pengene?

John Humphreys bekrefter for sin del at det var Spyros Melaris som styrte finansene til filmprosjektet og at det var Melaris som ansatte ham på oppdrag fra Santilli. Han er nokså overbevist om at det ikke finnes noen opprinnelig obduksjonsfilm. Spørsmålet er om Ray Santilli noensinne vil fullt ut erkjenne dette. □

Fotnote:

Et to timers intervju med Spyros ligger på www.outtahear.com/beyond_updates/index.html. Denne artikkelen er basert på dette intervjuet.

Kilde:

UFO-Aktuellt, nr. 1 2008

Oversettelse:

Ole Jonny Brønne og Mentz Kaarbo

Omstridt og kastet ut av Magic Circle

Av Clas Svahn

Spyros Melaris er allerede fra før en kontroversiell person. I mai 2004 ble han kastet ut av en av de mest prestisjefylte organisasjonene som finnes for tryllekunstnere, Magic Circle.

Magic Circle er en organisasjon som blant annet har prins Charles som medlem og som samler de fremste tryllekunstnerne fra hele verden, men som også er åpen for andre. Melaris, som har vært interessert i trylling fra barnsben av og som har opptrådt som "tankeleser", ble stemt ut av tre fjerdedeler av medlemmene på grunn av at han hadde rettet harde anklager mot den sittende lederen Michael Bailey og flere andre styremedlemmer som han anså kun å arbeide for å samle mer makt til seg selv.

Melaris stilte også spørsmålsteget ved klokskåpen i at en av de største samlerne av tryllekunstrekvisita, John Fisher, som samtidig var ansvarlig for å selge deler av Magic Circles egen samling. Noe som Melaris anså for å være en ren interessekonflikt.

Men Melaris fikk også støtte fra flere styremedlemmer som bekreftet at beslutningen om å kaste ham ut ikke var enstemming.

"Han ble dårlig behandlet," sa Jack Delvin, ett av medlemmene til *The Independent* i september 2005.

Andre hadde en annen oppfatning:

"Spyros Melaris har utvist den verste oppførselen i selskapets historie," sa lederen Michael Bailey.

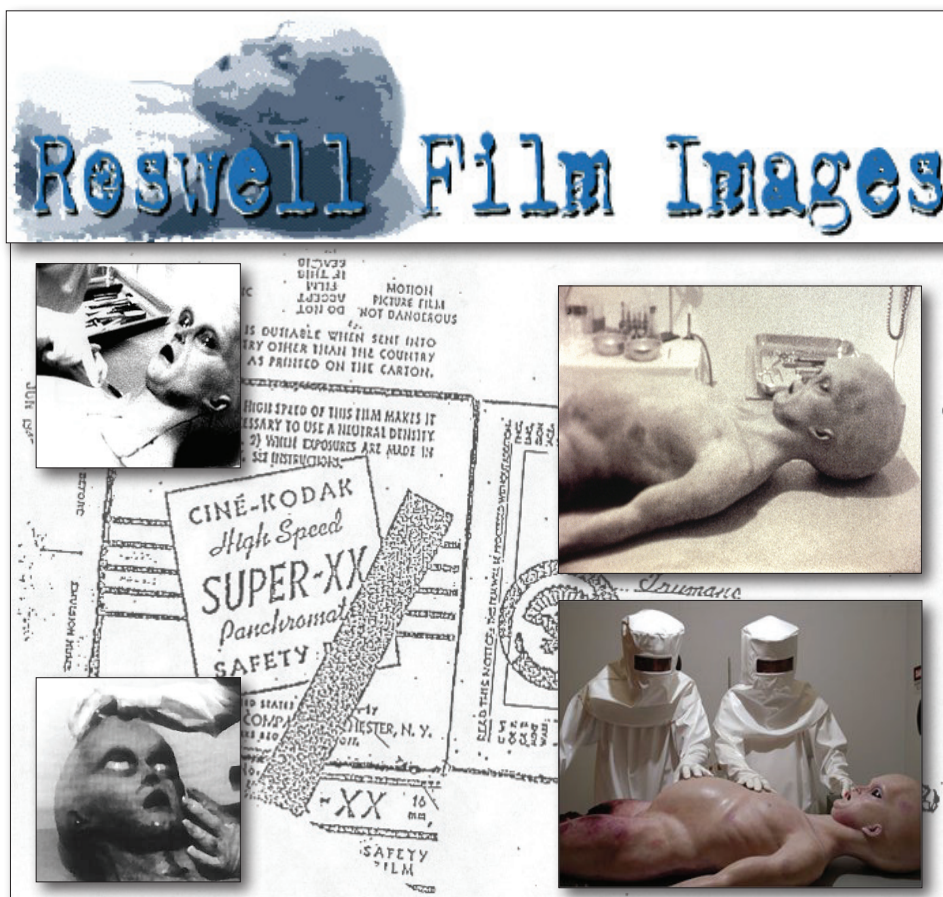
Nøyaktig hva braket dreide seg om ville ingen av de innblandede si noe om.

Melaris selv mener at han bare handlet til beste for Magic Circle.

"Alt jeg noensinne har gjort er å elske Magic Circle og å ha vært et sjenerøst og populært medlem," sa han i artikkelen.

Spyros Melaris ble født 17. juni 1959. Han har regissert TV-filmer som "The best disco in town" (2003), "Beckham mania: The kick off" (2002), som han også var med å skrive manus til, samt "Beatles: Big beat box" (2001). (Se for eksempel <http://www.imdb.com/name/nm2291263/resume>)

I mars 1994 gikk han personlig konkurs, ifølge dokumenter fra Individual Insolvency Register i London.

Britiske UFO-arkiver åpnes

Av Mentz Kaarbø

Den 14. mai 2008 ble de første UFO-relaterte dokumentene fra det britiske forsvarsdepartementet offentliggjort ved å legge dem ut på det britiske nasjonalarkivets nettsider. Dette var første del av en serie med materiale som vil bli gjort tilgjengelig for publikum i løpet av de neste tre år.

Vi har tidligere skrevet om den planlagte offentliggjøringen av dette materialet (se UFO nr. 3-4 2007). Offentliggjøringen er et resultat av det arbeidet som den engelske journalisten og UFO-historikeren dr. David Clarke og hans kolleger har gjort de siste årene. Med henvisning til Freedom of Information Act (FOIA) har det lyktes dem å få de gamle UFO-arkivene gjort allment tilgjengelig.

Denne hendelsen inntraff ganske nøyaktig to år etter at det britiske forsvarsdepartementets (opprinnelig) hemmelige UFO-undersøkelse, med kodenavnet Project Condign, ble offentliggjort og lagt ut på departementets hjemmesider. Også dette var resultat av David Clarkes arbeid (sammen med Gary Anthony) og med henvisning til FOIA.

I tillegg til dette kan det nevnes at også den franske romfartsorganisasjonen CNES åpnet sine arkiver, i mars 2007, der rapporter og materiale helt tilbake fra 1954 ble lagt ut på nett. I Frankrike ble også den såkalte COMETA-rapporten utarbeidet i 1999 (ved Forsvarets institutt for avanserte studier), med bidrag fra både sivile og militære, høytstående personer, og hvor man trakk den oppsiktsvekkende konklusjon at UFO-fenomenet kunne ha sitt opphav i utenomjordisk intelligens og som absolutt var verdt å utforske videre.

I de senere årene har det i det hele tatt vært en rekke "outings", der myndighetene særlig i England og Frankrike har vært forbilledlig åpne i sin behandling av UFO-saken. Når det gjelder USA er situasjonen en annen. Siste gang myndighetene her hadde noen (offisiell)

befatning med UFO-saken, var da Condon-rapporten kom ut i 1969. Konklusjonen her var at UFO-fenomenet ikke representerte noen trussel eller indikasjon på utenomjordisk teknologi og heller ikke ble vurdert som interessant for videre studier.

Det britiske forsvarsdepartementet publiserer dokumentene blant annet for å vise at det ikke skjer noen tildekking av UFO-informasjon fra myndighetenes side, slik svært mange UFO-etterforskere har hevdet i flere tiår. Materialet som nå er presentert dekker tidsperioden fra 1978 til 2002.

Materialet vil ifølge *The Guardian* bli kalt for "Storbritannias X-Files". Enkelte av de åtte dokumentene ("files") som nå er tilgjengelige er på over 450 sider. De neste tre årene vil ytterligere materiale bli publisert, totalt er det snakk om rundt 160

[Home](#) | [About us](#) | [Visit us](#) | [Research, education & online exhibitions](#) | [Search the archives](#) | [Services for professionals](#) | [News](#) | [Shop online](#)

You are here: [Home](#) > [UFOs](#)

Newly released UFO files from the UK government

Newly released UFO files

The files contain a wide range of UFO-related documents covering the years 1978-2002. So if you want to find out more about lights in the sky over Waterloo Bridge, near misses by pilots, crop circles - and what the UK government thought of it all - this is the place to start. The files are in PDF format.

- [DEFE 31/172 - UFO incidents](#) (14.6 Mb)
- [DEFE 31/173 - UFO incidents](#) (45.7 Mb)
- [DEFE 31/174 - UFO incidents](#) (22.6 Mb)
- [DEFE 31/175 - UFO incidents](#) (15.3 Mb)
- [DEFE 24/1922 - UFO reports](#) (13.8 Mb)
- [DEFE 24/1923 - UFO reports](#) (32.7 Mb)
- [DEFE 24/1924 - UFO reports](#) (43.2 Mb)
- [DEFE 24/1925 - UFO reports](#) (51.7 Mb)

Background material

Start your own UFO research by reading Dr David Clarke's guide to the newly released files. Discover the history of government UFO investigations and find out where the new files fit in.

[Read the guide](#)

Existing UFO files

The National Archives holds other UFO files that have already been released by the Ministry of Defence. You can download these in PDF format for a small fee. The files contain details of numerous UFO sightings as well as Winston Churchill's views on UFOs.

[Download existing UFO files](#)

Podcast

Listen to Dr David Clarke, an expert in UFO history, as he explains the significance of the newly released UFO files.

[Listen to the podcast](#)

Videocast

Nick Pope, former UFO investigator at the Ministry of Defence and now independent expert on the unexplained, discusses the files.

[View the videocast](#)

"What does all this stuff about flying saucers amount to? What can it mean? What is the truth?" Winston Churchill - July 1952

(Catalogue reference PREM 11/855)

Terms of use | Copyright | Privacy | Complaints Procedure | Freedom of information | Top of page ^

The National Archives, Kew, Richmond, Surrey, TW9 4DU. Tel: +44 (0) 20 8876 3444. Minicom: +44 (0) 20 8392 9198. [Contact us](#)

Bookmark with: [Delicious](#) [Digg](#) [Facebook](#) [Google](#) [reddit](#) [StumbleUpon](#) [Yahoo](#)

[\(what are these links?\)](#)

dokumenter ("files"), utarbeidet på grunnlag av 11 000 rapporter innsamlet fra sivilpersoner og militært personell, helt tilbake fra 50-tallet og frem til 2007. David Clarke karakteriserer det som den største frigivelsen av dokumenter i forsvarsdepartementets historie.

Påstandene om at dette var de første offentliggjorte UFO-relaterte dokumentene fra forsvarsets side medfører for øvrig bare delvis riktighet. Fra før var det lagt ut flere dokumenter på Nasjonalarkivets nettsider. Dette materialet dekket blant annet rapporter fra tidlig 50-tall, samt fra 70-årene. I tillegg var det stoff som omhandlet Churchills befaling med UFO-saken på 50-tallet.

På nettsidene til forsvarsdepartementet er det dessuten (fra 2006 og frem til tidlig i 2008) lagt ut rapportoversikter for årene 1997 til 2006 (tabeller med sted, dato etc.).

Nick Pope

"Den administrative byrden ved å håndtere disse (UFO-forespørsler red. anm.) på et sak-til - sak-nivå er helt forferdelig," sier UFO-ekspert Nick Pope til *The Guardian*. Pope har jobbet 21 år i forsvarsdepartementet — tre av dem utelukkende med UFO-er, tidlig på 90-tallet. Han utga en bok etter sine erfaringer fra "UFO-desken" i departementet — *Open Skies – Closed Minds* (1999) — hvor han blant annet kritiserer forsvaret for deres passive og uinteresserte holdning til UFO-problematikken.

Pope tror dokumentene vil vekke enorm interesse, både blant troende, skeptikere og agnostikere.

Da franske myndigheter (CNES) i fjor gjorde det samme, strømmet over 220.000 brukere til allerede første dagen. Interessen var så stor at datasystemet brøt sammen.

Det britiske nasjonalarkivet sikret seg mot dette og la dokumentene ut på eksterne servere. Om formiddagen den 14. mai ble brukerne likevel advart mot at trafikken var svært høy.

Smart trekk

De fleste dokumentene dreier seg likevel om vanlige mennesker som har sett noe uvanlig som de mener andre bør høre om. Ifølge Pope og andre ble disse sjelden fulgt opp av forsvarsdepartementet.

I en podcast gjort tilgjengelig på nasjonalarkivets nettsider den 14. mai, sa David Clarke at det var et smart trekk å frigi dokumentene.

"Det faktum at disse dokumentene frigis,

Motstående side: Hjemmesidene til det britiske nasjonalarkivet etter offentliggjøringen av UFO-dokumentene. **Til høyre:** Det britiske forsvarsdepartementet har tilsvarende sider.

viser at det ikke foregår en massiv dekkoperasjon. Det er smart av forsvarsdepartementet å vise hva de vet, noe som ikke er spesielt mye," sa Clarke.

"What does all this stuff about flying saucers amount to? What can it mean? What is the truth?"

Winston Churchill
juli 1952

Trolig vil konspirasjonsteoretikere bli skuffet over hva de finner. "Hvis 100 prosent av alt materiale om UFOer fra alle verdens nasjoner ble frigitt og de viste seg at det ikke fantes utenomjordiske vesener, ville uansett de som tror på slike vesener påstå at det var ugler i mosen, uttalte Nick Pope.

Pope fortsatte med å si at de vanligste forklaringen på UFOer er lys fra fly, kraftige stjerner og planeter, satellitter, meteorer og luftskip.

Forsvarsdepartementets holdning

På MoDs nettsider står følgende erklæring: "UFO-rapporter undersøkes av forsvars-

departementet utelukkende for å bringe på det rene hvorvidt britisk luftrom er blitt krenket av fiendtlig eller ikke-autorisert militær aktivitet. Om nødvendig blir rapporter undersøkt med assistanse fra eksperter fra luftforsvaret. Med mindre det er indikasjoner på en potensiell trussel, blir det ikke gjort noe mer for å identifisere årsaken bak hver enkelt rapporterte observasjon.

Forsvarsdepartementet har ingen videre interesse for eller spiller noen rolle i UFO-spørsmål og har ingen formening med hensyn til eksistensen av utenomjordisk liv, eller annet.

Departementet offentliggjør nå rutinemessig informasjon om rapporterte UFO-observasjoner. Denne informasjonen kan finnes på nettsidene til departementet, gjennom et FOIA direktiv."

Ikke uventet stiller MoD seg altså helt nøytralt i det litt betente spørsmålet om uten omjordisk besøk. Det er grunn til å anta at dette virkelig medfører riktighet, selv om en del har hevdet det motsatte i årenes løp.

Ut fra dokumentene og det man vet fra tidligere er det også tydelig at skiftende britiske regjeringer ikke har ansett rapportmaterialet for å inneha noen vitenskapelig verdi. Det er kun mulighetene for fiendtlig, **Fortsettelse på neste side**

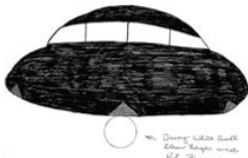
MOD home defence for... about defence **defence news** A - Z index contact us help

 defence news

Ministry of Defence releases further UFO files
A Defence Policy and Business news article
14 May 08

The first in a series of Ministry of Defence UFO files, dating back to the 1970s, have been released on The National Archives' website today, Wednesday 14 May 2008.

The files include descriptions of alleged Unidentified Aerial Phenomenon or "UFO" sightings and subsequent MOD evaluations of the reports.

Drawing from UFO sighting submitted by a UK resident [Picture: via MOD]

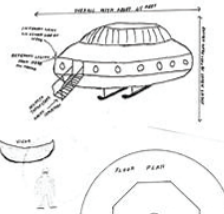
The MOD receives a large number of requests each year for information relating to UFOs, and so has introduced a system to meet this demand by releasing these historic files in a structured way.

The released files can be seen on The National Archives' website, see **Related Links >>>** The files will be available to download free for the first month, after which The National Archives will charge for them.

The rest of the files are currently under review and will be added to The National Archives over the next three years.

To date, independent experts have concluded that there are straightforward explanations behind alleged UFO reports, such as aircraft lights or natural phenomena.

Reports of UFOs are examined by the Ministry of Defence solely to establish whether UK airspace may have been compromised by hostile or unauthorised military activity.

If required, sighting reports are examined with the assistance of the Department's air defence experts. Unless there is evidence of a potential threat, no further work is

Defence News in this section:

- People In Defence
- Military Operations
- Equipment and Logistics
- Defence Policy and Business**
- Training and Adventure
- Estate and Environment
- History and Honour

- Royal Navy
- British Army
- Royal Air Force
- In Depth
- News Archive
- Press Centre

Related Links

- National Archives website: UFOs
- UFO Reports 1997-2007 in the UK
- FOI Publication Scheme

Related News

- Plane Spotters help protect RAF Base

UFO nr. 1 – 2008 19

UFO Reports 1997 -2007 in the UK

UFO Reports 1997-2007 in the UK, showing dates and times, location and a brief description of sighting.

- [UFO Report 2007 \(added 5 Feb 08\)](#)
- [UFO Report 2006 PDF \[14.0 KB\]](#) (added 16 Feb 06)
- [UFO Report 2005 PDF \[18.0 KB\]](#) (added 16 Feb 06)
- [UFO Report 2004 PDF \[13.4 KB\]](#) (added 16 Feb 06)
- [UFO Report 2003 PDF \[16.5 KB\]](#) (added 16 Feb 06)
- [UFO Report 2002 PDF \[15.0 KB\]](#) (added 16 Feb 06)
- [UFO Report 2001 PDF \[24.9 KB\]](#) (added 25 Apr 07)
- [UFO Report 2000 PDF \[33.8 KB\]](#) (added 04 Jun 07)
- [UFO Report 1999 PDF \[37.2 KB\]](#) (added 04 Jun 07)
- [UFO Report 1998 PDF \[37.2 KB\]](#) (added 29 Jun 07)
- [UFO Report 1997 PDF \[54.7 KB\]](#) (added 04 Dec 07)

FOI Publication Scheme Document Details

Author: DAS

Owner: Ministry of Defence

Date document created: 16 Feb 06

Date released proactively: 1

Date last updated: 12 Feb 08

Class of Information: Unidentified Flying Objects
Freedom of Information Organisation area: Directorate of Air Staff

◀ Freedom of Information
in this section:

- ▶ Disclosure Log
- ▶ How to make an official request under FOI
- ▶ Publication Scheme

Related Links

Freedom of Information

- **Access Online conversion tools for Adobe PDF documents**

External Links

- ➔ **Access Online conversion tools for Adobe PDF documents**

[Accessibility](#) [Freedom of Information](#) [Copyright](#) [Your Privacy](#) [Security Policy](#) **Directgov**

UFO Reports 1997

Date	Time	Town/Village	County	Occupation of reporter	Brief Description of sighting
06-Jan-97	20:48	Fingertons	Lancashire		A large UFO, with all different colors of lights around it. Was stationary for some time, then started moving, making little erratic movements.
06-Jan-97	23:25	Sunbury	Herts/Lancshire		An object that is optically changing colour. Normal star shape.
07-Jan-97	01:00	Widmore	West Yorkshire		One or two objects shaped like saucers. One object sped off; the others could not see red and white lights around or underneath it.
07-Jan-97	23:20	Beth	Avonshire		There were circular lights that were reddish. The object was continually entering and flying.
11-Jan-97	21:00	Berkton	Staffordshire		One, three, four ball sized object. Red and green colours, together than a star. Was moving from West to East.
11-Jan-97	19:35	Pleasonton	East Sussex		One star shaped object; it had red, and green lights shining. It was very bright and moving slowly away.
11-Jan-97	19:40	Leamington	Warwickshire		One object, larger than a light plane. Was circular and greenish in colour. It came to a place and then appeared to fly to the ground.
11-Jan-97	22:00	Watlingtonham Lane	Hertford		Two bright white lights and three green lights in a row, with a red light between them, seen hovering above a field.
11-Jan-97	23:30	Kingscliff/Kiln Loossett	Suffolk		Huge lights, like a shield's spinner, round, and as big as a house. There were six or seven.
11-Jan-97	23:30	Widmore	West Yorkshire		One star shaped object, red multicoloured. The object did not change its size or shape.
12-Jan-97	20:50	Cullinstone	File		There was an orange glow on the sky. Small plane passed; one shaped object; it disappeared quickly.
20-Jan-97	00:00	Noddy/Cottingham	West Yorkshire		Five lights were seen in the sky. They then formed into two groups. One moved off, and then they all disappeared.
20-Jan-97	07:00	Concannon	Lancashire		Three white lights were coming straight, and very bright. They were heading in a curved direction.
20-Jan-97	07:00	Concannon	Lancashire		Three lights in a triangular formation. The lights split up and then proceeded in three separate directions.
20-Jan-97	07:00	Martley-Jordan	West Yorkshire		A triangle of three stars. One was stationary and the other two were moving at the speed of a plane. They were brilliant white.
20-Jan-97	16:10	Bradford	West Yorkshire		Very, much shaped flaming lights. Red and white in colour. They appeared and went in several directions.
20-Jan-97	16:50	Bradford	West Yorkshire		Intermittent light, not fading, red, blue and yellow.
20-Jan-97	20:00	Dewsbury	West Yorkshire		Two cylindrical objects that were parallel. Were stationary for about 10 seconds. They moved away at speed, and then became brighter.
20-Jan-97	16:40	Norfolk	Essex		A green light seen in the sky, that moved in a curve, following its way.
20-Jan-97	01:00	Woodhorn Green	Essex		Three marigold shaped lights. They were bright white, but also tinted red, green and orange. They moved south and then zoomed off.
20-Jan-97	16:40	Woodhorn Green	Essex/Norfolk		A huge, blue, flat object in the sky. There was a cloud of smoke and it made for the ground.
20-Jan-97	21:00	Hessall	Essex		A sound, glowing object, with a dome on top and another underneath. It had patches and glowed white/yellow. Disappeared after a few seconds.
20-Jan-97	16:05	Soy Say Beach/Mary	Mythorne		One oval, semi-transparent shaped object. Blood red colour, very vivid. Similar to a street light. Object was stationary. Dropped off.
20-Jan-97	16:00	Soy Say Beach/Mary	Mythorne		Three very bright objects, pulsating, white, green and purple. They continued moving in a zigzag formation.
20-Jan-97	19:20	Soy Say	Mythorne		One object. Very bright red/orange in colour. Bright light. The object was moving downwards.
20-Jan-97	21:00	Muskeghill	West Yorkshire		One object. Got larger as it came close. Was starlight shaped, with a clear light pulsating and was extremely bright.
20-Jan-97	21:00	Muskeghill By The Sea	North Yorkshire		One bright object. Corries round, red and green/blue lights.
20-Jan-97	00:30	Muskeghill	North Yorkshire		One object. In the shape of three circles. Flashing red, orange, blue and yellow lights. They looked like disco lights.
20-Jan-97	20:40	ASD/Chester/Holy Macconfield	Cheshire		One object. To mention roses. Was round and dark, with white intermittent lights glowing. With the very strong, red, right beneath it.
20-Jan-97	16:55	Dronoway	Greater Manchester		One, intermits small object. Flashy silver spark like, cylindrical, low, growing thru. Two more objects were there for 2-3 minutes.
20-Jan-97	16:55	Dronoway	Greater Manchester		Two very bright. Shaped differently a first squaring, continuously flashing. Second with sharp 20-30 degrees angles. Both lights ended in a tail.
20-Jan-97	22:00	Newport	South Warrington		A tube of light coming down from the sky. It first looked like a car moving towards the car. Left itself stuck on the cover of the car.
20-Jan-97	20:00	Bewsey	Glanogran		Three white lights accompanied a red light. They seemed to be many miles away.
20-Feb-97	11:55	Merton	Buckinghamshire		One sphere shaped object. White light. A second series of eyes red and altered and appeared to open and accented and then disappeared.
20-Feb-97	19:00	North York	North Yorkshire		One to three UFOs circling the sea. They looked like hot moving, usual clouds.
22-Feb-97	21:00	Chester	Cheshire		Orange, round object that was very bright. Very high in colour and didn't move downwards.
22-Feb-97	14:20	Seckinville	Seckinville		Minor the object. It was flickering.
22-Feb-97	19:00	Stoke Newington	Bedfordshire		Upright shaped object, with wings in red, blue, green and grey. Made a U-turn behind woods. Moved in a straight line.
23-Feb-97	21:30	Clough	West Midlands		One long, triangular shaped object. Very bright, and while in colour and green at the end. It was moving north.
23-Feb-97	21:30	Farnborough	Cheshire		An oval-shaped object, moving very fast.
23-Feb-97	20:30	Widdowson/Lanes	West Yorkshire		One object that was spherical. It was slower in colour and very bright and shiny. It remained steady and then disappeared.
23-Feb-97	20:30	Widdowson/Lanes	West Yorkshire		One shaped object were seen. They were surrounded by lights. A circle was appearing. One that did not reflect back with another identical object.
23-Feb-97	00:30	Bathurst/Park	Central		One object, like a vapour trail, (out too far) seen. White, but not bright like very fast.
06-Feb-97	19:30	Moxley/London	Essex		Two orange, white lights surrounded by solid lights. They then two black spots of light appeared. They were moving slowly towards London.
06-Feb-97	19:30	Moxley/London	West Yorkshire		One object, star shaped, consisting of a large, upright light, with smaller ones below it.
06-Feb-97	19:30	Moxley/London	West Yorkshire		The object was spherical in shape. Was a solid color light in the centre. It was moving in a westerly direction.
06-Feb-97	19:30	Moxley/London	West Yorkshire		A very bright meteorite or comet appeared.
10-Feb-97	21:00	New Plymouth	Devon		A sound, deep, red, object. It was too big and didn't have any lights. It was moving from West to East and was very high. 4-5 times faster than an aircraft.

Til venstre, øverst: MoDs oversikt over tidligere offentliggjorte dokumenter. **I midten:** En årsoversikt (1997) over innkomne rapporter til MoD.

militær krenkelse av britisk luftrom som har vært interessant, som nevnt over. Dette har resultert i at regjeringen hele tiden har gått til forsvardepartementet i UFO-spørsmålet, og hvor departementet altså gjenspeiler førstnevntes holdninger.

Presentasjon

Det er stor variasjon i dokumentene som nå blir sluppet: Enkeltobservasjoner av UFOer, reelle etterforskningsdokumenter og redegjørelser til ministre fra forsvarsdepartementet om temaet. Dokumentene inneholder både rapporttekster og tegninger av de observerte fenomenene.

Enkelte skeptikere har ved gjennomgang av materialet påpekt at det virker litt påfallende at det er så få av observatørene som har avfotografert det de har sett. Det er i så fall ikke noe nytt, da også sivile UFO-gruppers rapportarkiver ikke akkurat flommer over av fotografier som i større grad kunne ha bekreftet observatørenes utsagn.

Konklusjon

I motsetning til Condon-rapporten i USA, med sin negative konklusjon, har ikke britene vært like bombastiske.

Myndighetene har riktignok ennå ikke funnet bevis for at Jorden har blitt besøkt av intelligente vesener og fartøyer fra verdens rommet. Men forsvarsdepartementet har tatt etterforskningen alvorlig. Dokumentene viser at hvert år har et hundretalls saker blitt etterforsket, først av politiet, før de har blitt overlevert til forsvarsdepartementet, som deretter har undersøkt sakene videre. På tross av Nick Popes kritikk, ser det altså ut til at rapportene (og observatørene) tilsynelatende er blitt tatt seriøst.

I de neste årene skal det bli spennende å følge den pågående offentliggjøringen av rapportmaterialet fra de britiske arkivene. Dette er en historisk og viktig begivenhet for UFO-forskningen og vil utvilsomt kaste nytt lys over flere bemerkelsesverdige observasjoner i årenes løp. Imidlertid er det, ut fra tidligere erfaringer, neppe særlig stor sannsynlighet for at dette vil gi noen endelig bekreftelse på et eventuelt nærvær av utenomjordiske sivilisasjoner. Til det har man hatt for store skuffelser tidligere. □

Kilder:

Dagbladet, 14. mai 2008

Aftenposten, 14. mai 2008

Ministry of Defence, www.mod.uk

National Archives, <http://ufos.nationalarchives.gov.uk/>

Royale forbindelser: Også det britiske kongehuset har vært "innblandet" i UFO-saken. Prins Philip har i mange år vært kjent for sin interesse for emnet.

Rapportene — et utvalg høydepunkter fra dokumentslippet

Vi gir her en oversikt over noen av de rapportene som er blitt presentert. En del av tilhørende tegninger og illustrasjoner er gjengitt under.

De fleste observasjonene er bare nedtegnet i et standardisert skjema. Men andre har skrevet mer utfyllende brev om det de har sett, som dette:

“I 1952 var jeg stasjonert i Det fjerne østen (Far East, red. anm.) med RAF på en stor og viktig base. På en fin sommerdag, da det ikke var noen vanlige fartøy i luften eller ballonger eller liknende, kom det plutselig en stor, flygende tallerken som glødet rødt og som kjørte flere ganger forbi (...). Den glødet også av sølv på midten, og den laget en summende lyd før den føk vekk fra basen.”

Videre heter det i brevet, som datert 25. august 1987:

“Den var i området i omtrent tre minutter før den føk opp i været igjen. (...) Vi fikk alle sammen beskjed om å ikke skrive hjem om det, eller snakke om det med folk utenfra”.

Aldershot, 1983: En 78 år gammel mann hevdet at han var blitt kontaktet av utenomjordiske vesener og fått en rundtur i romskipet deres. Da han ble spurt om hvor gammel han var, fikk han følgende beskjed: “Du kan gå. Du er for gammel og svak for vårt formål”.

Flyplass i East Anglia i 1984: Da et småfly gikk inn for landing, oppdaget flygeledere lys som kom motsatt vei. Det uidentifiserte objektet kom inn med en enorm hastighet, gjorde en touch-and-go før det fortsatte nærmest vertikalt.

I dokumentet står det at flygelederne ikke ønsker å bli identifisert i frykt for at det senere kunne bli spørsmål om deres profesjonelle integritet.

London, april 1984: Politiet ble kontaktet etter at en 29 år gammel kvinne hadde observert det hun mente var et UFO. Da de kom frem til adressen i Nord-London, så tre uniformerte politimenn det samme som meldereren: "Et blinkende lys 45 grader opp i luften". Objektet hadde en kuppel på over- og undersiden.

“Vi observerte objektet i en time. I denne perioden beveget objektet seg konstant fra side til side, opp og ned, uten å vike langt fra utgangsposisjonen,” skrev de tre politimennene i en rapport.

I tillegg til den avbildede skissen, laget de en tegneserie-ignende tegning av romskipet.

Plymouth, 1985

I et brev fra grupperingen Plymouth UFO Research Group heter det:

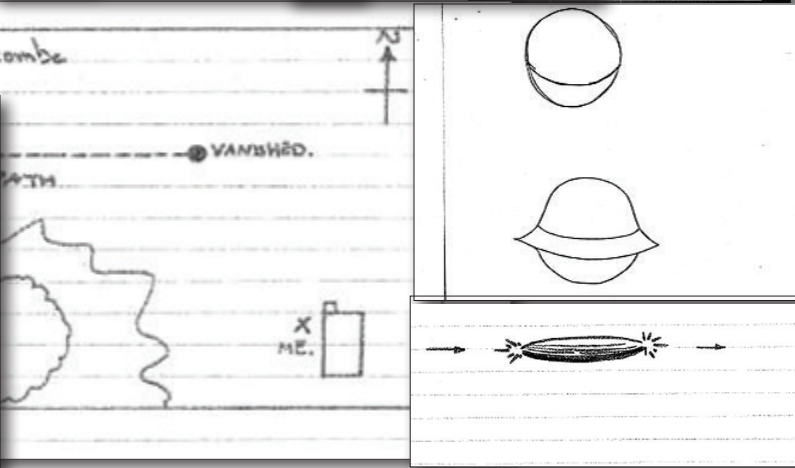
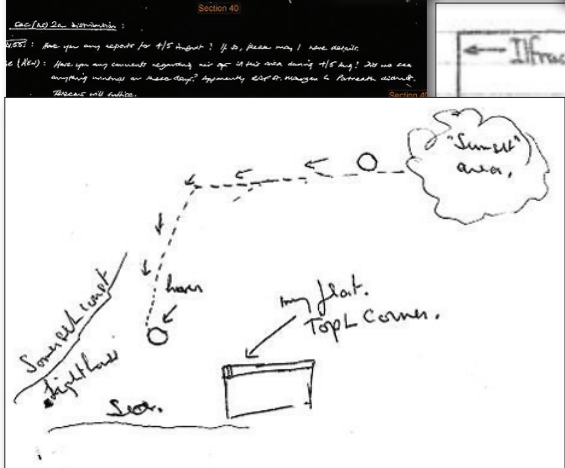
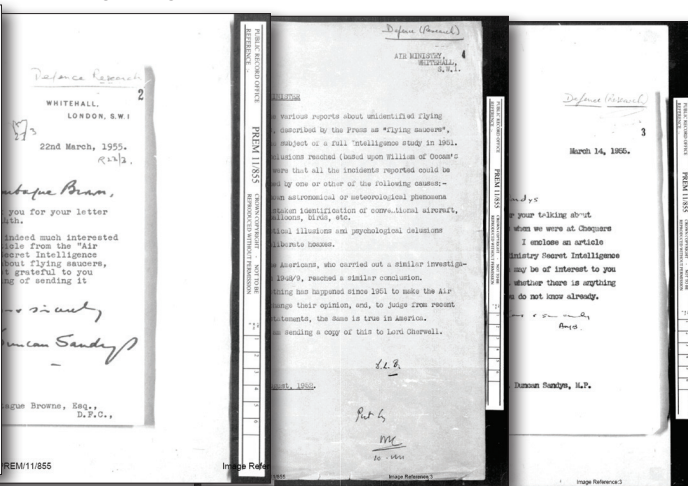
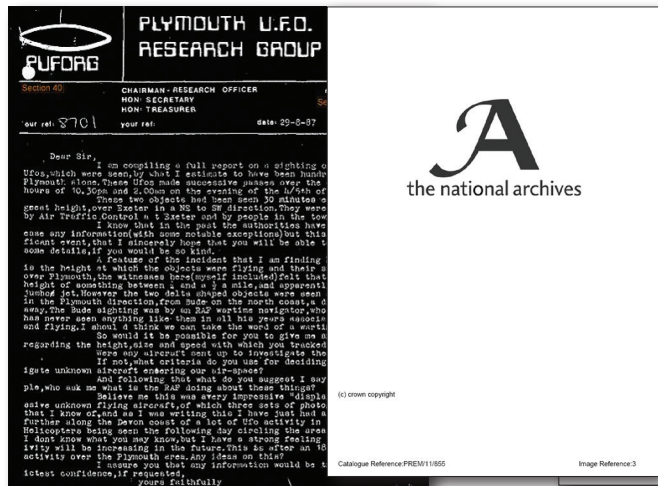
“Jeg sender en full rapport om en observasjon av to store UFOer som ble sett av flere hundre mennesker bare i Plymouth. UFOene passerte over byen. (...) De to objektene hadde en halv time tidligere blitt sett flygende over Exeter”.

Dette skriver en innsender i et brev fra 1985 til forsvarsdepartementet i England.

“Jeg var i hagen og plantet noen tulipaner, da jeg kom til å se opp på himmelen. Da så jeg et stort, sylinderformet objekt med små lys i hver ende, på vei østover”.

“Til slutt stoppet objektet, snudde og forsvant,” skriver avsenderen, brevet avsluttes med: “Jeg må innrømme at jeg er interessert i UFO-rapporter, men denne opplevelsen opprørte meg virkelig.”

September 1985: Et helikopter av typen Sea King fikk på sin radar inn to objekter som over en distanse på 65 kilometer beveget seg i en fart på ca. 1,8 kilometer per sekund.

Hva er spesielt med 2012?

Mayakalenderen under lupen

Av Egil Asprem

Mennesker i Vesten har vært fascinert av Mayakulturen helt siden gjenoppdagelsen av ruinbyen i dagens Palenque, Mexico, i 1773. Allerede på den tiden ble man også fascinert over mayaenes tilsynelatende besettelse med å måle ulike komplekse tidssykluser. I dag er mayaenes systemer for å måle tiden oftest forbundet med et nært forestående Ragnarok: Den 21. desember 2012. Hvorfor? - og med hvor gode grunner?

I aller siste episode av den svært suksessrike TV-serien The X-Files møter vi Mulder og Scully ved en forlatt hulelandsby i New Mexico. Hulelandsbyen tilhørte en gang den forlenget forsvunne Anasazikulturen. Inne i en av hulene finner de "the cigarette smoking man", seriens viktigste storkonspirator. Vel vitende at hans store "cover up" nærmer seg den uunngåelige slutten avslører han Sannheten:

Ten centuries ago the Mayans were so afraid that their calendar stopped on the exact date that my story begins. December 22, the year 2012. The date of the final alien invasion. Mulder can confirm the date. He saw it at Mount Weather.... where our own "Secret Government" will be hiding when it all comes down.

Hvis vi antar at en TV-serie som X-Files til en viss grad speiler sin samtid burde ikke referansen til mayakalenderen og vintersolverv 2012 komme som noen bombe. Dette har vært et gjennomgående tema i apokalyptisk nyreligiøs tenkning de siste tyve årene. Ettersom datoen stadig nærmer seg, og ettersom den forrige store datoen ved millenniumskiftet ikke helt innfridde dommedagsforventningene, har skriveriene og spekulasjonene hatt en nærmest eksponentiell vekst de siste årene. Datoen varierer fra å være dato for den endelige invasjonen av romvesener til datoen for en kometkollisjon,

atomkrig, eller Antikrists komme. Uansett er det sikkert at visse miljøer bedømmer datoen som betydningsfull og potensielt kataklysmisk.

Selv om temaet "apokalypse 2012" har inngått i en formidabel mengde sammenhenger de siste årene bygger alle spekulasjonene på visse grunnforestillinger:

1) Den gamle Mayasivilisasjonen på Yucatánhalvøya i dagens Mexico benyttet en kalender som slutter den 21. desember 2012.

2) Denne datoen kan ikke ha blitt satt tilfeldig, men må være uttrykk for en eller annen (berettiget!) form for apokalyptisk forestilling.

Snarere enn å se på de ulike spesifikke apokalyptiske spekulasjonene som er blitt gjort omkring denne datoen i nyere tid

skal jeg i det følgende ta for meg disse to grunnforestillingene. Hvor mye av dagens 2012-apokalyptikk har et reelt grunnlag i Mayasivilisasjonens kalendersystem?

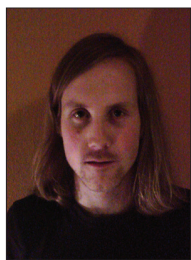
Mayakalenderene (pl.)

La oss begynne med den første påstanden: Mayakalenderen har en slutt dato ved vintersolverv 2012.

Dette spørsmålet kan i første omgang virke enkelt og greit, men å gi et godt og fullverdig svar er noe mer komplisert enn man skulle tro.

For det første er det misvisende å snakke om mayakalenderen i bestemt form, entall. Mayaene hadde nemlig et stort utvalg av ulike kalendere, som dels hadde egne formål alene, og dels fungerte sammen slik at de utgjorde komplekse sykluser.

En illustrasjon fra Olmec-kulturen i det sørlige Mexico. Denne kulturen oppstod før Mayaene og utviklet en del av grunnlaget til sistnevntes kalendersystem.

Egil Asprem er MPhil-student ved Universitetet i Amsterdam, Center for Hermetic Philosophy and Related Currents. Hovedinteressen for hans forskning er rituell

magi og modernitet (spesielt i slutten av det 19. århundret og samtidige perioder).

I første omgang dreier det seg om to kalendersystemer: Ett som fulgte solåret på 365 dager (eller egentlig, 360 dager fordelt på 20 x 18 måneder, pluss fem overskytende “ulykkesdager”), og én 260-dagers “spådomskalender”. På yucatec - dvs. mayaspråket som ble snakket på Yucatán og i deler av Guatemala - går de to kalendrene henholdsvis under navnene **haab** og **tzolk'in**.

Sistnevnte, den 260-dagers “spådomskalenderen” **tzolk'in**, ble brukt til å forutse heldige og uheldige dager for ulike formål, mye på samme måte som astrologi har blitt brukt gjennom historien i Europa.

Syklusen på 260 dager er av noe usikkert opphav. Kalenderen følger verken sol- eller månesykluser, som tradisjonelt har vært de vanligste rettesnorene for tidsmåling. Det har blitt spekulert i om den i stedet kan ha fulgt Venus' bane, eller eventuelt nimåneders perioden for et menneskelig svangerskap. Det er denne siste tolkningen som favoriseres av Quichéindianere i Guatemala som fremdeles i dag benytter seg av denne kalenderen.

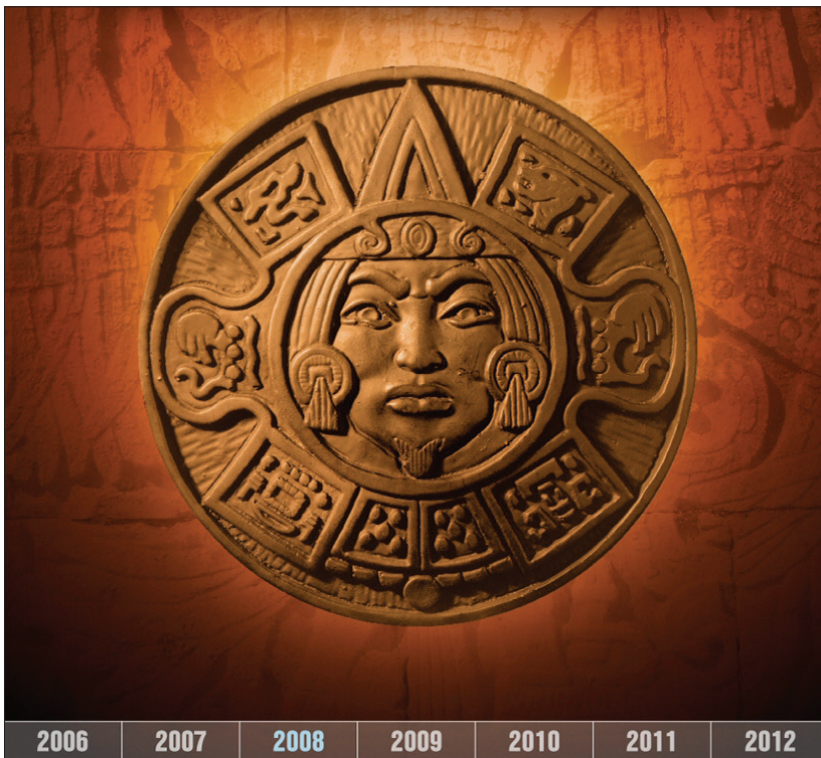
I mayaenes kalendersystem ble imidlertid disse to kalenderene, som altså hadde ulike funksjoner hver for seg, kombinert i en “kalenderrunde” på 52 år. Denne 52-årsperioden korresponderte mer eller mindre med “en mannsalder”, og hadde omtrent samme funksjon i mayaenes tidsmåling som våre århundrer har. Den gjorde det mulig å datere hendelser på en noe større skala enn dag-til-dag basis. Dette settet med kalendere (**haab**, **tzolk'in** og den 52-årige kalenderrunden) var felles for hele det forhispaniske Mellom-Amerika.

Det var imidlertid også et annet system i bruk, som var unikt for mayaenes kultursfære (det vil si, andre sivilisasjoner i området, slik som aztekerne, hadde det ikke). Dette systemet kaller mayaspesialistene i dag “langtellingen” (“long count”). Systemet skal først ha blitt utviklet av Olmec-kulturen i det sørlige sentrale Mexico, for deretter å ha blitt overført til Mayakulturen som blomstret opp noe senere. Den eldste inskripsjonen med langtellingsdato man kjenner angir en dato i år 32 f.v.t. i den gregorianske kalenderen.

Det er **denne** kalenderen som er interessant i sammenheng med datoen i 2012.

Langtellingen

Hensikten med langtellingssystemet var å feste tidsregningen til en større ramme, på samme måte som den gregorianske kalenderen er festet opp mot den angivelige

datoen for Jesu fødsel, og deretter teller år, tiår, århundrer osv, basert på desimalsystemet. Mayaenes måte å gjøre dette på var imidlertid mer lik den jødiske tidsregningen enn den kristne; den skal ha festet tiden til datoen for “denne verdens begynnelse”, i en relativt fjern fortid.

Mayaene brukte langtellingssystemet når de for eksempel skulle markere tidspunktet for innstiftelsen av et monument eller reisingen av en stele (stående steinblokk). Ortografisk var langtellingen et symbolsystem som besto av fem hieroglyf-lignende symboler, eller rettere sagt fem “plassholdere” for slike symboler. Det er til en viss grad analogt med desimalsystemet vi bruker i dag. De fem plassholderne sto for ulike enheter ved tidsmålingen: En sto for “dag” (**k'in**), én for 20-dagers måneder (**winal**), én for solåret bestående av atten måneder (**tun**), én for en tidsenhet bestående av 20 år (**katun**) og til sist en enhet for 20 **katuner** (**baktun**). Denne siste plassholderen for **baktuner** gikk deretter til tretten.

Systemet er tydelig basert på mayaenes tyvetallssystem, som matematikken deres ellers også var bygget på.

Det viktige med langtellingen er at det gir mulighet for å holde styr på langt større tidsintervaller enn den 52-årige kalenderrunden vi så over. Dette er nyttig for administrative oppgaver og for å markere byggverk man har bygget for å stå en stund.

For eksempel bærer en stele funnet i ruin-

byen Tikal en inskripsjon som angir datoen 8 **baktun**, 12 **katun**, 14 **tun**, 8 **winal**, 15 **k'in** (oversatt i formspråket mayaspesialister benytter i dag: 8.12.14.8.15). Konfigurasjonen tilsvarer en dato i år 292 e.v.t. i den gregorianske kalenderen.

Denne metoden er altså langt mer elegant enn for eksempel romernes system på samme tid, hvor man daterte hendelser og store byggverk etter hvem som var konsul eller keiser. Langtellingen fester hendelsene i en mer “objektiv” ramme.

Det interessante i vår sammenheng er imidlertid forekomsten av monumenter som nedtegner tidspunkter i “mytisk tid”. Disse tekstene plasserer nemlig denne verdens begynnelse på datoen 13.0.0.0.0, altså ved nøyaktig 13 **baktun**-sykluser.

Det faktum at denne skrivemåten benyttes fremfor 0.0.0.0.0, som man ville

forventet ved et rent lineært system, har blitt tatt som en indikasjon på at mayaene forestilte seg en verden **før** denne, som sluttet ved 13 **baktun**. Videre har det ledet til den utbredte forestillingen om at mayaene også tenkte seg at **inneværende** verden ville ende ved slutten av nye 13 **baktun** - som ved kalendersystemets fødsel var uoverskuelig langt inn i fremtiden.

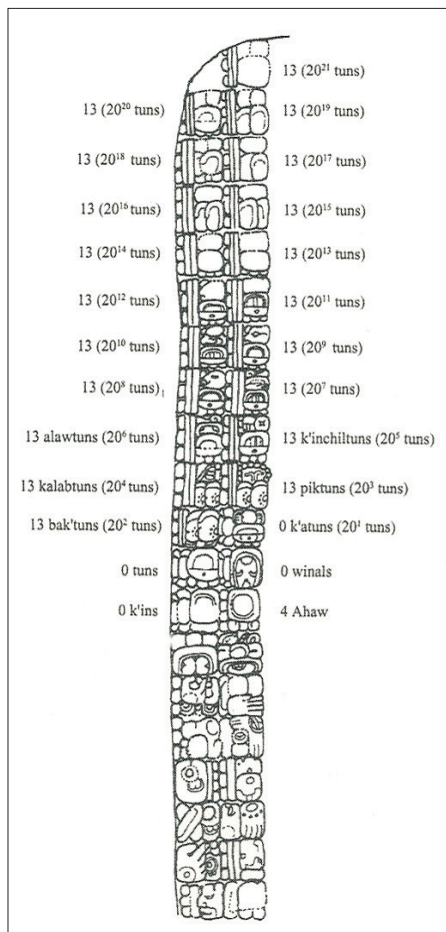
Begynnelse og slutt: Forsøk på å korrelere langtellingen med den gregorianske kalenderen

For å vende tilbake til en mer presis formulering av det første spørsmålet: Stemmer det at mayaenes langtellingssystem slutter i 2012? Svaret er et betinget “ja”.

På 1890-tallet gjorde mayaforskerne Joseph T. Goodman og Juan M. Hernández det første mer eller mindre vellykkede forsøket på å oversette langtellingen til det gregorianske kalendersystemet. Allerede i 1897 kom disse frem til at “startdatoen” ved 13.0.0.0.0 tilsvarer en dato i 3114 f.v.t. Den nøyaktige datoen var mindre sikker på dette stadiet. Men én ting var allikevel klart allerede: Dersom man regner seg 13 **baktun**-sykluser frem ender man med en dato i 2012 i den gregorianske kalenderen.

Gjennom en serie videre forsøk utover på første halvdel av 1900-tallet kom mayaspesialistene frem til at langtellingens startdato mer nøyaktig måtte tilsvare den

Fortsettelse på neste side

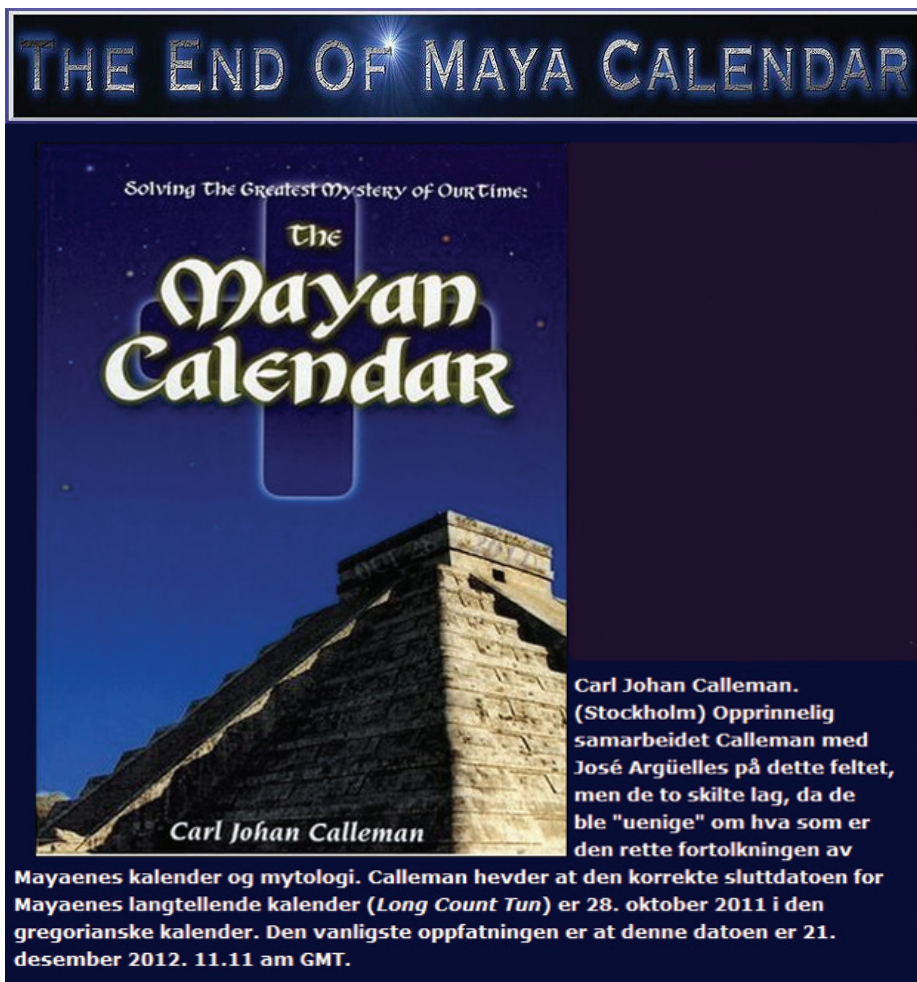

Stele som viser Mayaenes tun-kalenders fulle spennvidde.

13. august i året 3114 f.v.t. I dag foretrekkes datoen 13. august av de aller fleste mayaspesialister, selv om de andre datoene også har sine talspersoner.

Det man imidlertid skal legge merke til er at hvilken av disse datoene man velger å følge får konsekvenser for utregningen av senere tidspunkter i kalenderen, inkludert datoen ved slutten av inneværende 13 **bak-tun**-syklus. Dersom man regner ut fra den datoen som det er best grunnlag for å anta er riktig, 13. august, ender man med datoen 23. desember 2012.

Med andre ord må man, for å få den

Det har i årenes løp vært fremsatt en rekke fortolkninger av mayakalendariet. Her er en av dem, svensken Carl Johan Calleman som beregner dens sluttdato til 28. oktober 2011.

“magiske” datoen for vintersolverv, 21. desember, gå ut fra en startdato den 11. august, en hypotese som i stor grad har blitt forkastet.

Det ser nemlig ut til at det kan være mest grunn til å sette startdatoen til det som tilsvarer 13. august 3114 f.v.t. Det er gode astronomiske grunner, knyttet til at 13. august er datoen Solen er ved senit over Mayakulturens kjerneområder. Det er også gode, rent matematiske grunner, knyttet opp til koordineringer i det kompliserte 20-

tallssystemet kalenderen er bygget på. Den ønskede kombinasjonen av dager, måneder og astronomisk sammentreff forekommer rett og slett uhyre sjelden når mayaenes konvensjoner tas i bruk.

Når dette tas i betraktning er ikke 11. og 13. august “nesten” det samme; de er to helt forskjellige ting.

Grunn til panikk? “Meningen” med 2012-datoen i langtellingen

Selv om det er tilfellet at en 13 baktun-syklus i mayaenes langtellingssystem ender i 2012 spør det om det er grunn til å fylle kjelleren med hermetikk og ta tilflukt i bomberommet av den grunn. Sett bort fra at det ikke skulle være noen grunner til at mayaene kunne spå fremtiden bedre enn andre, synes nemlig svaret på det andre spørsmålet som ble reist innledningsvis mer tydelig å være negativt.

På bakgrunn av striden om langtellingens startdato, som vi nettopp så, har blant an-

Et kjent motiv fra Palenque, Mayakulturens hovedsete. Det befinner seg på lokket til sarkofagen til herskeren K'inich Janaab' Pakal I (615-683). Erich von Däniken har tolket dette som en person (astronaut?) som sitter i en raket...

dre geografen og mayaspesialisten Vincent Malmström antatt at mayaene ikke hadde noen spesiell mening med sluttdatoen. Den var mer sannsynlig kun en tilfeldig endedato som fulgte fra valget av en nøyve planlagt og kalkulert startdato, og deretter å holde seg til det spesifikke tellesystemet man hadde .

Videre kan talspersoner som går for en 11. august-løsning i den nevnte striden synes å argumentere baklengs: Ved å først anta at sluttdatoen egentlig skulle være 21. desember kommer man frem til at startdatoen måtte være 11. august. Deretter blir man fokusert på å finne årsaken til at mayaene hadde sett seg ut akkurat denne spesielle dato som slutten på 13 baktun-syklusen. Dette er imidlertid klassisk "question-begging".

Et problem med dette er at man gjør startdatoen for langtelling totalt arbitrær. Rasjonale blir kun at det "tilfeldigvis" er dato som følger 13 baktun-sykluser før 21. desember 2012. Man skifter altså selv fokuset fra verdens opphav til endetidsspekulasjoner. Som Malmström skriver er dette sannsynligvis et misvisende fokus.

Det finnes ellers ingenting i kjente inskripsjoner eller annet etterlatt materiale som tilsier at Maysivilisasjonen hadde noen konkrete forestillinger knyttet til slutten av inneværende langtelling - og i alle fall ikke at verden ville gå under.

Snarere kan det se ut til at vi har data som tyder på det motsatte. Det er nemlig funnet steler som bærer inskripsjoner som plasserer hendelser langt inn i tiden etter 2012.

Det beste eksempelet er en stele fra Tikal, reist av mayakeiseren Pacal i år 603 e.v.t. . I

et anfall av stormannsgalskap forutsier Pacal den gigantiske feiringen som skal holdes når det er 80 kalenderrunder siden hans egen innsettelse som keiser. Som vi husker varte én kalender-

Slutten på én langtelling- og begynnelsen på en ny - ville kanskje heller blitt markert med en gedigen nyttårsfest, omtrent som vår egen feiring av slutten på et millennium og starten på et nytt; et jubileum som skyldes de matematiske konvensjonene vi følger, snarere enn kosmologiske spekulasjoner vi har. □

Litteratur i utvalg:

Argüelles, José. *The Mayan Factor: Path Beyond Technology*. Santa Fe: Bear & Company, 1987.

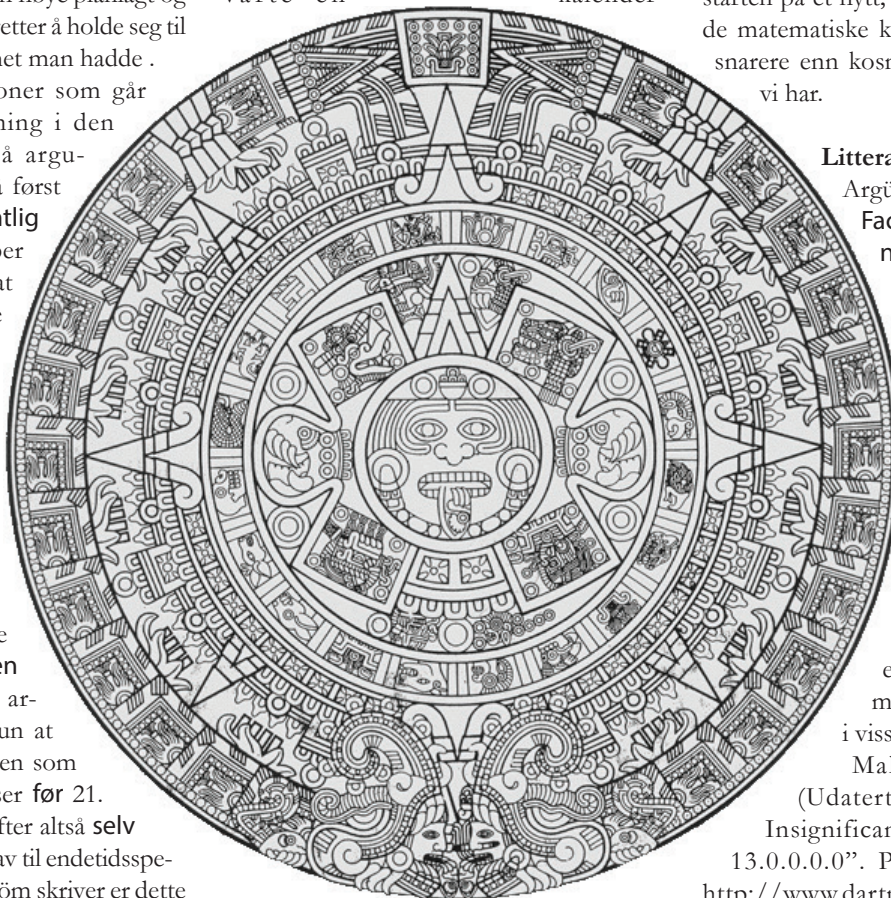
Finley, Michael John. (Udatert). "Note on the Maya Calendar". Tilgjengelig online på: <http://members.shaw.ca/mjfinley/calnote.htm>. (Resten av Finleys vevsider er også en nyttig og tilgjengelig kilde til informasjon om mayakalenderne og all feilinformasjon som spres om dem i visse miljøer i dag.)

Malmström, Vincent E. (Udatert). "The Astronomical Insignificance of the Maya Date 13.0.0.0.0". Pdf-fil tilgjengelig på: <http://www.dartmouth.edu/~7Eizapa/M-32.pdf>.

Schele, Linda og David Freidel. *A Forest of Kings: The Untold Story of the Ancient Maya*. London: Harper Collins, 1990.

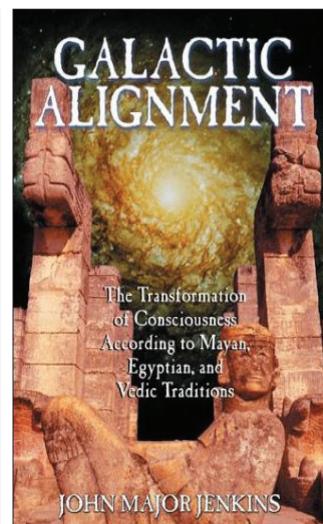
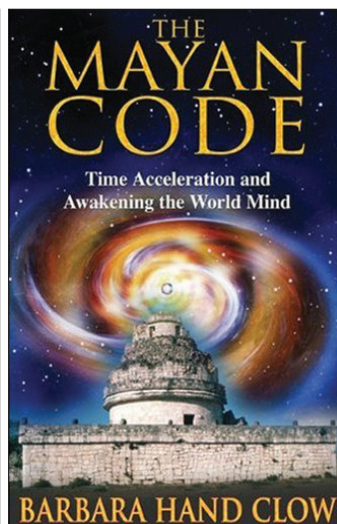
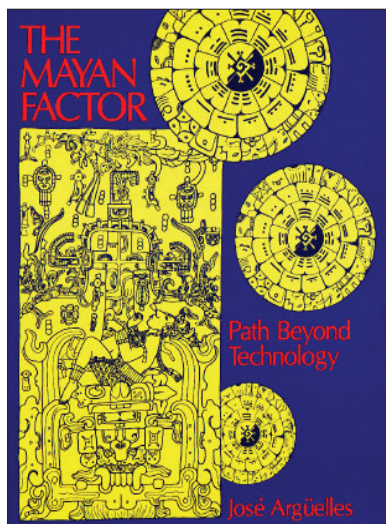
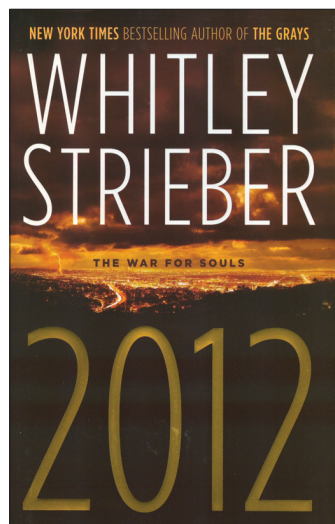
Ødemark, John. (2003). "Innledende essay", i: Popol Vuh, vii-xxi. Oslo: Verdens hellige skrifter.

Artikkelen er gjengitt med tillatelse fra forfatteren og ble opprinnelig publisert på Skepsis' sine hjemmesider, www.skepsis.no, 12. november 2007.

runde i 52 år, så jubileet Pacal regnet med lå godt over 4000 år inn i fremtiden. Datoen han angir tilsvarer 21. oktober 4772 i den gregorianske kalenderen - 2760 år etter den mye omtalte apokalypsen i 2012.

Det er med andre ord rimeligst å anta at de voldsomme tidssyklusene mayaene opererte med ikke var ment å signalisere et bestemt antall år før dommedag. Snarere har det rett og slett vært ment som et måleinstrument, på samme måte som suksesjonen av våre egne desennier og millennier.

Hvit flekk på Mars-bilde skaper debatt

Av Clas Svahn

Allerede første dag på Mars tok Phoenix-sonden et bilde som har fått konspirasjons-teoretikere og ET-forkjempere til å lukte blod. Bildet beviser at NASA egentlig skjuler de virkelige oppdagelsene, mener blant annet en velbesøkt website.

I noen uker (siden 25. mai) har en strøm av bilder blitt sendt fra Mars til Jorden. Det er NASAs Mars-sonde Phoenix som fra sin landingsplass på planetens nordpolområde (Vastitas Borealis) fotograferer sitt nærområde.

På ett av bildene er det synlig en hvit flekk i horisonten. En flekk som nå vekker debatt på Internett.

Bare noen dager senere begynte de første spekulasjonene om at NASA skulle forvrengte bildene fra Mars.

En av websidene som helt og holdent konsentrerer seg om å bringe "bevis" for at NASA skjuler "sannheten" om at Mars egentlig er eller har vært befolket av en høytstående sivilisasjon er Joseph Skippers Mars Anomaly Research (<http://www.marsanomalyresearch.com>).

Skipper skriver på sitt nettsted at den hvite flekken tyder på at NASA har retusjert bort noe fra originalbildet. Skipper sier også at han ikke tror at NASA har fortalt sannheten om Phoenix-prosjektet, men at de har en hemmelig agenda.

"Jeg tviler på at noe av det vi kommer til å se i det som offentliggjøres er virkelig. Hva som bekymrer meg er hva den virkelige Phoenix-landeren driver med, hvor den egentlig befinner seg og hvorfor den må omgis med et så stort hemmelighold", skriver han.

Skipper har forstørret Phoenix-bildet 500 ganger hvilket gir effekter som ser ganske merkelige ut. Men å forstørre et lavoppløselig bilde så mange ganger skaper bare digitale effekter som ikke viser noen virkelige gjenstander. Til slutt ser man bare pikslene.

Anklagene om at man fører allmennheten bak lyset har fått Peter Smith, som er leder for det vitenskapelige arbeidet under Phoenix-prosjektet, til å reagere. Når **Dagens Nyheter** i en e-post ber ham kommentere bildet og den lyse gjenstanden som

vises på det svarer han: "Bildet du har sett er det eneste vi har nå. Vi planlegger å ta bilder med høyere oppløsning, men dette er ikke gjort ennå. Den lyse gjenstanden er interessant, men er ikke noe spesielt uvanlig."

Når spørsmålet om hvorvidt NASA fører allmennheten bak lyset kommer opp blir Peter Smith opprørt: "Til dem som velger å tro at en gruppe profesjonelle vitenskapsmenn bruker sin tid på å forvrengte data og koke i hop konspirasjoner for å vilde dumme mennesker, som vi aldri har møtt og ikke har det minste

interesse av, til dem vi jeg si at den forskningen vi utfører er tusen ganger mer virkelig og interessant enn de paranoide fantasier som diskuteres på den websiden som du sendte en link til."

Diskusjonen om det som hender på Mars minner om handlingen som utspilte seg i filmen "Capricorn One" der en fremtidig bemannet ferd til Mars "feikes" av NASA som isteden fører hele verden bak lyset. Den gangen dreide det seg om en spillefilm. I dag er det mange som tar disse anklagene på alvor. (Jfr. de bemannede månelandingene

som også trekkes i tvil hos enkelte, red. anm.)

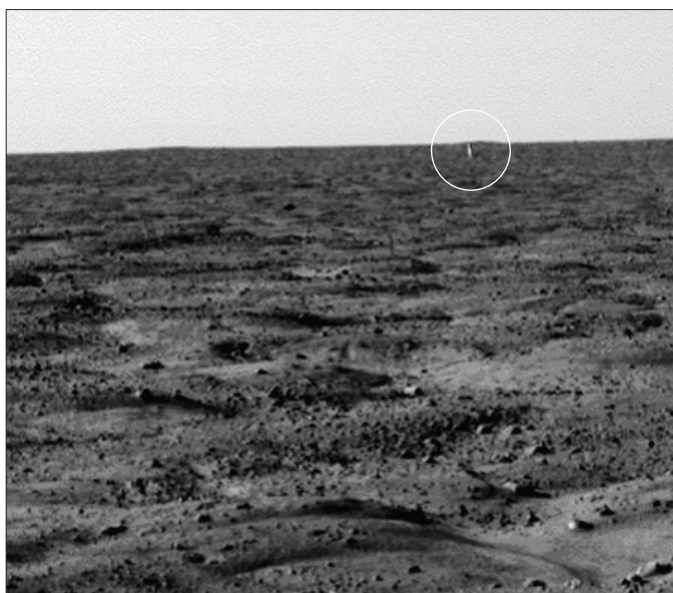
Sist en lignende diskusjon oppsto angående Mars, handlet det om en ansiktslignende formasjon som kunne ses på bilder fra den amerikanske Vikingsonden i 1976. "Ansiktet" viste seg mange år senere å være et vanlig platå uten menneskelige trekk etter at en annen sonde hadde tatt bedre bilder av området

Kilde:

Dagens Nyheter, 12. juni 2008

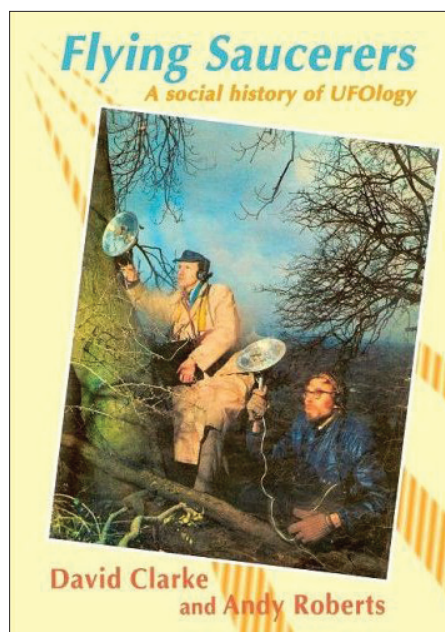
Oversettelse:

Ole Jonny Brønne

BOKANMELDELSER

Ved Mentz Kaarbø

Flying Saucers. A social history of UFOlogy

David Clarke og Andy Roberts
Heart of Albion Press, 2007

Det har nå gått mer enn 50 år siden de første UFO-foreningene og egentlige ufologer dukket opp på verdensarenaen som en del av en sosial respons på et vanskelig-forklarlig fenomen. UFO-bevegelsen begynner å bli historie hvilket vi ser av den økende mengde biografier om enkelt-ufologer og organisasjoner. UFO handler ikke bare om observasjoner av merkelige farkoster, men også om menneskene som interesserer seg for fenomenene. Et minst like fascinerende emne som de ukjente fenomenene selv.

Det får man klart for seg når man leser den nøye og velpresenterte **Flying Saucers**. **A social history of UFOlogy** av det engelske radarparet David Clarke og Andy Roberts. Begge har tidligere, både på egen hånd og i samarbeid, produsert et større antall bøker innen UFO og forteana. David Clarke besøkte for øvrig Sverige og AFU sommeren 2006.

Boken er begrenset på den måten at den bare beskriver UFO-bevegelsen i England frem til slutten av 1970-tallet, med noen korte notater om de siste årtiene. Forfatterne begynner innledningsvis med å presentere sitt standpunkt i UFO-spørsmålet. De konstaterer, helt riktig, at det ennå ikke finnes noe

vitenskapelig holdbart bevis for den fysiske eksistensen av "flygende tallerkener". Videre at de anser seg som agnostikere når det gjelder spørsmålet om det finnes et "utenomjordisk element" koblet til UFO-fenomenet.

Flying Saucer Club het den første engelske UFO-foreningen. Året var 1952. Samme år som Aerial Phenomena Research Organisation – APRO – innledet æraen av UFO-organisasjoner i USA. Ganske unikt for den engelske utviklingen var den store interessen for UFO som på 1950- og 1960-tallet ble utvist av en rekke militære offiserer og medlemmer av kongehuset. Her finnes Lord Mountbatten, Lord Dowding, Sir Victor Goddard, Sir Peter Horsley og ikke minst Prins Philip. UFO-observatører kunne bli innbudt til Buckingham Palace for å fortelle om sine opplevelser og de høye dignitærer viste stor interesse for hva de hadde å fortelle. Også en rekke vitenskapsmenn har gjennom årene kommentert eller diskutert UFO-spørsmålet. Ofte fra et kritisk perspektiv, som astronomen Sir Patrick Moore, men ikke sjelden åpent og med stor interesse for spørsmålet, som R.V. Jones som var aktiv i den britiske etterretningstjenesten store deler av sitt liv. Jones sto fast ved, helt frem til sin død i 1997, at UFO-spørsmålet var altfor viktig til bare å avfeies og isteden burde undersøkes.

En stor del av denne utviklingen kan spores til aristokraten og teosofen Desmond Leslie som med sin bok **Flying Saucers Have Landed** i 1953, introduserte emnet for en hel verden. Desmond Leslie var fetter til Winston Churchill. På slutten av 1950-tallet hadde boken solgt over en million eksemplarer og blitt oversatt til ca 50 språk. Clarke og Roberts konstaterer at boken forandret verden. Kapitlet om Desmond Leslie har ved en morsom ordlek fått tittelen "The saucers's apprentice". Noe som henspiller på trollmannens/tallerkenmannens lærling. Lærlingen var Desmond Leslie som i **Flying Saucers Have Landed** presenterte den amerikanske kontaktmannen George Adamski – trollmannen.

I 1954 samlet åtte mann seg i forlaget Werner Lauries lokaler i London. Det samme forlaget som utga **Flying Saucers Have Landed**. En av mennene var Desmond

Leslie. Samtlige satset £100 hver for å starte firmaet The Flying Saucer Service Limited som i sin tur skulle utgi tidsskriftet **Flying Saucer Review** – FSR. Det ble med tiden det kanskje mest leste UFO-tidsskriftet i verden med redaktører som Charles Bowen og Gordon Creighton. Clarke og Roberts følger FSRs ideologiske utvikling fra et ETI-innrettet, ganske seriøst tidsskrift til mer og mer å bli et talerør for Gordon Creightons konspiratoriske idéer om UFO-vesenene som en form for demoner.

England opplevde i 1954 fødselen til en av de mer bisarre UFO-kultene, The Aetherius Society, med George King som talerør for diverse utenomjordiske mestere. Forfatterne omhandler denne merkelige spiritualist i et eget kapittel. Den mer seriøse ufologien fikk organisatorisk form i 1962 med dannelsen av British UFO Research Association (BUFORA). Så veldig mye forskning ble det ikke, men en stor del av virksomheten besto i å arrangere konferanser og holde publikasjoner i gang. I dag er BUFORA mest en organisasjon på papiret selv om man har en slags tilstedeværelse på Internett. Tidsskrifter utgis ikke og møter arrangeres ikke lenger. Kanskje som en følge av at interessen for UFO og foreningsliv har dalt kraftig i Storbritannia som i andre land. Forfatterne konstaterer at spøkelser og engler nå tiltrekker seg allmennhetens interesse istedenfor UFO.

Et fascinerende kapittel i boken er "Flying saucers from hell". Flere engelske kristne fundamentalister var i løpet av noen tiår meget aktive med å advare allmennheten om å drive med UFO ettersom de anså det for å være demoner. I 1977 dannet man til og med The Christian UFO Research Association under ledelse av pastor Paul Inglesby. Tankegangen påvirket flere engelske ufologer. BUFORAs styreleder Roger Stanway forlot ufologien i november 1976 siden han mente at sataniske krefter lå bakom UFO-fenomenet.

Skal man få oversikt over britisk ufologi så er **Flying Saucers** en utmerket introduksjon. Likevel føler jeg en viss frustrasjon over boken. Leser man Jacques

Fortsettelse på side 29

Clas Svahn

Stora boken om

NATURFENOMEN

Jordskjelv, tsunamier og ekstremvær er kommet i fokus i nyhetene de siste årene. Naturens krefter kan sette landområder under vann og forårsake hungersnød. Vi mennesker innser i stadig større grad hvor små vi er sammenliknet med de kreftene som styrer vår jord.

I denne "Stora boken om naturfenomen" gjengir Clas Svahn øyenvitneberetninger fra mennesker som har vært nær ved å bli truffet av kulelyn, blitt utsatt for merkelige lynnedslag, sett kjempebølger slå inn over den svenske kysten og fått bilene sine truffet av isblokker fra klar himmel.

I makeløse bilder og med hjelp av fantastiske beretninger tas leseren med inn i den verden vi alle lever i. En verden som i blant grenser til det utrolige.

I mer enn 30 år har forfatteren, som er journalist i Dagens Nyheter og leder av Riksorganisationen UFO-Sverige, samlet øyenvitneberetninger om fenomener som ofte kan virke uforståelige. Her finnes merkelige lysende hjul under vannet, roterende isringer på svenske elver, mark som forflytter seg gjennom luften, doble soler og mange andre uvanlige fenomener som er skapt av naturkreftene.

Les boken og oppdag verden som du aldri har sett den tidligere!

Artikkelnummer: 3114

Pris: 209:-

Betal til konto nummer 7874.07.04566 eller via Paypal: butiken@ufo.se

(Boken er på svensk.)

Vallée, Richard Hall eller Timothy Good så blir det som å skifte til en annen verden. Stort sett ingenting av gåten med de vanskelige forklarbare hendelsene finnes i Clarke og Roberts bok. De snakker bare om UFO som en moderne myte eller folketetro, noe som skaper en viss ubalanse i resonnet. Men så er jo boken en ufologiens sosialhistorie, så da kan forfatterne tilgis.

HÅKAN BLOMQVIST
og CLAS SVAHN
UFO-Aktuelt nr. 1 2008/OJB

Denne boken har vært omtalt før i dette tidsskrift (se UFO nr. 2 2007). Vi presenterer den likevel på nytt, for å gi leserne en "second opinion".

RED.

Världens Största mysterier

Jan Larsson

Frida förlag, 2007

Det begynner å bli ganske vanlig at forlagene vil presse inn så mange mysterier som mulig på så få sider som mulig når man utgir en bok. En gang imellom kan det lykkes ganske bra tross dårlige odds. Når det ikke lykkes like bra kan det bli som i denne boken av Jan Larsson.

På 112 sider har Larsson fått inn UFO, Nessie, Bermuda-triangelen, Nostradamus, diverse spøkelsesskip, spøkelser... ja, alle de vanlige mysteriene man finner i slike bøker. Og her kommer det litt til kort. Det virker som om Larsson, uten å vite nok om de emnene han skriver om, likevel gjerne vil ha dem med i sin bok. Et kapittel om Yeti er på hele en (1) side!

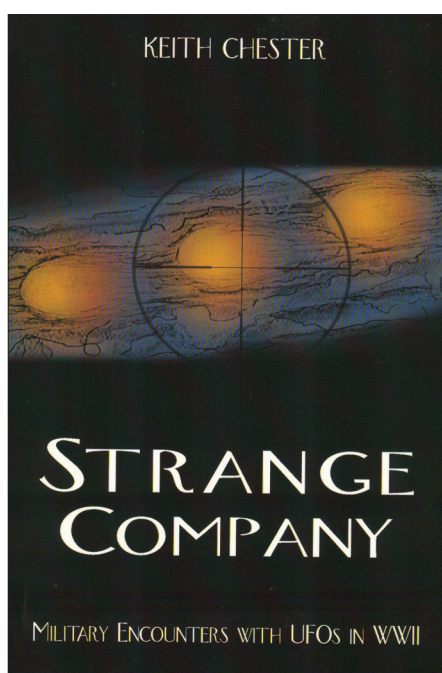
Kjipt nok får vi ikke vite noe om forfatteren selv, hvem han er og hvilken bakgrunn han har. Det hadde vært verdifullt å få vite noe om hvordan hans interesse for "det uforklarlige" har oppstått og hvorfor han har valgt å skrive om emnet. En mer alvorlig feil er at boken ikke inneholder en eneste kildehenvisning eller fotnote. Det hadde vært kjekt å vite hvor forfatteren har hentet sine fakta. At ikke Jan Larsson har brukt tid på å presentere sine kilder virker litt overraskende, spesielt når det gjelder en bok som skal inneholde "myter og fakta om det overnaturlige", som det står på bokomslaget. Fakta må jo begrunnes på en måte.

Oppdelingen av kapitlene virker også noe underlig. Av bokens 112 sider er fire kapitler UFO-relaterte, under titlene "UFO og flygende tallerkener", "Aliens", "Roswell" samt "Area 51" men følger likevel ikke etter hverandre. "UFO og flygende tallerkener" innleder boken, mens kapitlene om Roswell og Area 51 avslutter det hele.

Boken har likevel sine positive sider. Den

er fri for new age noe som virker oppløftende. Larsson forklarer også forskjellen mellom UFO og tallerken og oppfordrer til og med observatører å rapportere inn til UFO-Sverige. Samlet sett klarer han UFO-kapitlene på en bra og nøktern måte og det virker som at han har lest en del litteratur om emnet. Kjedelig nok er de få observatørene Larsson selv har snakket med anonyme, og på tross av mye synes å være hentet fra UFO-Sveriges bøker og publikasjoner nevnes ingen kilder. Boken er lettlest og som sagt en tynn historie. Men for mange nybegynnere i disse emnene fyller bok Larssons bok sin misjon som et første møte.

PELLE PERSSON
og CLAS SVAHN
UFO-Aktuelt nr. 1 2008/OJB

Strange Company: Military Encounters with UFOs in WWII

Keith Chester

Anomalist Books, 2007

Vrøvl og erindringsforskyvninger

Mine følelser for boken *Strange Company: Military Encounters with UFOs in WWII* er ganske blandete. På den ene siden er det innlysende at forfatteren har lagt ned et stort arbeide med å samle inn de mange beretningene om merkelige ting sett på himmelen under Den andre verdenskrig og i tiden opp til den. Boken vil være interessant lesning for dem som ikke kjenner særlig mye til foo-fighter sagaen, eller de som tror at den moderne UFO-æraen begynte med Roswell. På den andre siden ser boken, som så mye annen UFO-litteratur, ikke primært på hva det var som skapte beretningene og de opplevelser som ligger bak dem. Den ser heller ikke på om det eventuelt er "beviser" for romskipshypotesen.

Den leser som omhyggelig studerer fotnotene ved hver av bokens beretninger, vil konkludere med at foo-fighterne ikke kun var én ting, men mange forskjellige ting og at langt den største delen av dem ikke kan sammenlignes med nåtidens UFO-rapporter som beskriver "struktureerte fartøyer". Det forekommer selvfølgelig rapporter om merkelige, faste fartøyer, EM-effekter og lignende fra UFOenes verden, men en titt i fotnotene viser at alle disse beretningene nesten uten unntak er fortalt til ufologer år eller årtier senere. Det vil si at de gamle beretningene gjengis på den måten som man gjengav observasjoner på i de flygende tallerkenenes barndom – og ikke ut fra den fortelle- og forståelsesrammen som var gjeldende på den tiden hvor de hevdes å ha funnet sted. Mange av beretningene, kanskje 2/3, er tilfeller hvor "erindringen" om noen virkelige hendelser er blitt rekonstruert mange år senere. Den siste 1/3 er tvilsomme og hører til i kategorien med typiske vrøvl-historier.

Problemet er at de opprinnelige beretningene og elementene fra UFO-mytens første år presenteres i en saus, slik at den leser som ikke konstant går tilbake til fotnotene blir forvirret.

Det er heller ingen tegn til kritisk kildevalg. I første del av boken er det en beskrivelse av et dramatisk EM-tilfelle fra begynnelsen av 1930-årene. Bokens forfatter, Keith Chester skriver i sin fotnote: "Man har ikke kjennskap til ytterligere detaljer ... ut over avisartikler og 3. Fighter Squadrons historiske arkiver," med referanse til Jan Aldrichs hjemmeside (www.project1947.com/jan42.htm). Beretningen finnes faktisk på Aldrichs hjemmeside, men betegnes her som tvilsom og uten referanse til "avisartikler". Det er kun én referanse til den påståtte utgivelsen om 3. Fighter Squadron. Den samme historien med de samme referansene finnes i Michael Halls *A Century and UFO Sightings*. Det er i virkeligheten en referanse til en ikke-eksisterende bok utgitt av et ikke-eksisterende forlag! Det er uten tvil et moderne (1994) svindelnummer. Merk at Chester har tilføyd "avisartikler" i noten. Hvis en eller annen ufolog hadde giddet å

Fortsettelse på neste side

LEST I DAGBLADET:

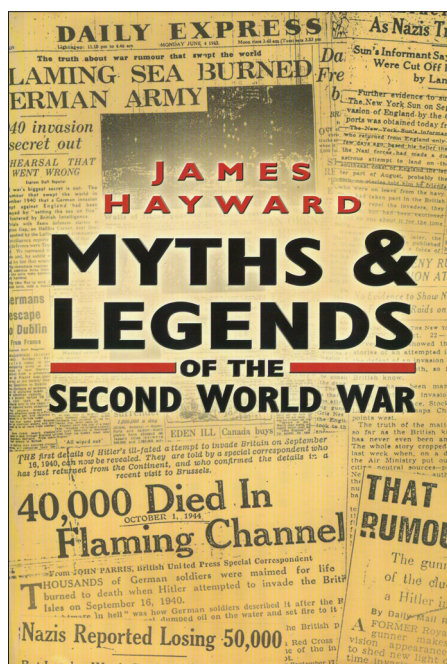
På tide — Nå som mobiltelefonkameraer har fått såpass høy oppløsning er det vel bare et spørsmål om tid før det kommer hundrevis av klare og tydelige bilder av UFOer, huldre og sjøormer i Loch Ness. Eller? —Skeptisk

Vi sier oss i prinsippet enig... MDK

sjekke den originale kilden, ville vedkommende ha kunnet avsløre at historien er syltynn.

Gadd vite hvor mange andre UFO-be-retninger som har dukket opp i litteraturen som følge av at de er blitt kopiert fra den ene kilden til den andre, uten at noen som helst har forsøkt å finne ut av om den påståtte hendelsen i det hele tatt har funnet sted, eller om observatørene eksisterer?

PETER ROGERSON
UFO-Nyt nr. 2 2008/MDK

2. Verdenskrigs myter og legender
James Hayward
Schultz Forlag, 2007

Foo-fightere i et nytt lys

Begrepet foo-fighters dukker opp mange steder i UFO-litteraturen og er en fast bestanddel i enhver historisk sammenheng. Det synes likevel å være et uklart og utflytende begrep. Det beskrives sjelden nærmere enn som et **noe**, som er observert under luftkrigen under Den andre verdenskrig. Et **noe**, som kunne anta sære og vidt forskjellige former og kun var dokumentert med uklare fotos, som viste alt og ingenting. Dette var også min innfallsvinkel, inntil jeg kom over følgende nylig utkomne bok James Hayward: **2. Verdenskrigs myter og legender**.

Denne boken omhandler dog ikke foo-fightere direkte over mange sider. Men hele boken behandler begrepets substans: Den mytedannelse og det massehysteri som under en verdenskrig får mennesker til å velge vekk alminnelig omtanke og fylle tomrommet med myter, rykter og vandrehistorier.

Allerede under krigen ble disse foo-fighterne hurtig forklart med ting som: Sankt Elms ild, kamptretthet og hallusinasjoner. Hvis disse forklaringene kan forekomme

søkt, bekreftes de av selve rapportene. En typisk foo-fighter kunne være et mystisk “flygende lys”, som fulgte et fly over vingespissen en lang strekning for så å forsvinne i løse luften.

Med hensyn til begreper som “kamptretthet” og “hallusinasjoner” kan det lyde lettkjøpt, men faktum var at på dette tidspunktet var flygerne ytterst sjelden erfarne og rutinerte. Faktisk ble manges første tokt også det siste. Ikke sjeldent var flygerne pumpet opp med stimulanter, for eksempel amfetamin som beviselig fremkaller hallusinasjoner.

Myten overlevde på denne måten ikke sin samtid, men den skulle bli gjenfødt: Foo-fightere fikk omfattende omtale i boken **Flying Saucers on the Moon** som kom ut i 1954. Den var skrevet av en Harold Wilkins, som tidligere hadde skrevet bøker om sjørøverskatter og havuhyrer. Myter har det med å legge på seg for hver gjenfødsel og her fikk den også en dreining – i retning av at disse foo-fighterne skulle ha vært skiveformede. Ingen hadde sett en rapport om skiveformede foo-fightere. Men myten ble

på denne måten tilpasset en ny samtid: De flygende tallerkeners storhetstid.

En vesentlig ting manglet i foo-fighternes renessanse: Samtidens tilbakevisning og forklaring på fenomenet ble ikke omtalt. Tvert imot ble fenomenet fremstilt som noe gåtefullt som hadde fått lov til å henge i luften. Ytterligere ble en ny myte føyet til myten: Det britiske krigsministeriet skulle i 1943 ha innledet en undersøkelse av disse “fremmede flygende gjenstandene”. Denne undersøkelsen resulterte det følgende året i en konklusjon fremlagt av undersøkelsens formann, general Massey. Konklusjonen gikk ut på at disse gjenstandene ikke var tyske. Faktisk like gåtefulle for tyskerne. Igen en god historie, inntil et oppslag i den britiske Blå Bok viser at denne general Massey aldri har eksistert.

Men myten er seiglivet. Nylig slo jeg foo-fightere opp på Wikipedia og fant emnet oppsummert på denne måten: “Frem til i dag er denne saken ennå ikke oppklart.”

HANS SCHJØRMANN
UFO-Nyt nr. 2 2008/MDK

Robbie Williams: Nærkontakt av tredje grad

Robbie Williams var med-programleder i et dokumentarprogram om UFOer og romvesener.

Det var den britiske stjernen som selv tok kontakt med BBC Radio 4 og foreslo programmet fordi han har stor interesse for utenomjordiske fenomener. Det ble godkjent, og med seg på laget fikk han dokumentarskaperen Jon Ronson. Sammen gjorde de opptak i Los Angeles, hvor Williams er bosatt for tiden. Programmet ble sendt 6. mai 2008.

Reise

De to samarbeidet om programmet som het “Journey to the Other Side”, på norsk “Reisen til den andre siden”, der de besøkte en UFO-konferanse i Laughlin i Nevada i tre dager, i tillegg til å gjøre opptak i Los Angeles.

I Nevada møtte de blant annet en britisk kvinne som mener hennes sønn ble bortført av romvesener mens han fremdeles var i hennes mage. Han ble så sendt tilbake til Jorden for å redde planeten.

I radioprogrammet møtte lytterne også en doktor som hevder å inneha 15 metalliske objekter som er utenomjordiske, altså som ikke er skapt her på Jorden. [Det dreier seg her om dr. Roger Leir og hans “implantater”, tidligere omtalt i dette tidsskrift, red. anm.]

Bare i mars 2008 brukte Williams all sin fritid på å kikke på himmelen etter tegn på liv fra andre planeter, i følge ham selv. Han har også ønsket å kjøpe sitt eget observatorium. Han skal til og med ha uttalt at han hadde planer om å avslutte popkarrieren for å bli UFO-jeger på heltid, og han trodde også at han har blitt besøkt av små grønne menn tre ganger. Williams har forøvrig ikke hatt noen offentlig opptreden siden desember 2006. Siden det har han praktisk talt forsvunnet fra medias søkelys og har etter eget utsagn blitt fullstendig oppslukt av tanken på nærkontakter og fremmede sivilisasjoner. —Mentz Kaarbø

Stoff mottas!

Redaksjonen tar gjene imot artikler, leserbrev, presseklipp, linker, og andre innlegg til tidsskriftet – helst pr. e-post eller på diskett.

Leserbrev som inneholder kritikk av navngitte personer må trykkes med fullt navn og adresse. Ellers kan anonymitet opprettholdes, forutsatt at redaksjonen mottar innleggene undertegnet og adressert. Lengden bør ikke overskride ca. 300 ord. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte innleggene.

Artikler og reportasjer bør ikke være lenger enn ca. 1500 ord, tilsvarende omtrent tre A4-sider skrevet med enkel linjeavstand og normal skrifttype. Vær ikke redd for språket – vi redigerer hvis det er nødvendig.

De fleste filformater kan benyttes. Vi tar også i mot tilhørende fotos/illustrasjoner, i de fleste formater. Bildetekster bør også utarbeides av forfatteren, selv om redaksjonen kan være behjelpelig med dette. Honorar kan ikke påregnes.

Ved postforsendelse: Ikke bestilte manuskripter og bilder som ikke benyttes returneres kun hvis ferdig frankert og adressert returkonvolutt er vedlagt.

Lesere som er interessert i å oversette artikler fra andre språk til norsk, bes kontakte redaktøren. Vi søker primært personer med gode kunnskaper i engelsk, tysk og fransk.

Husk vår informasjonsfolder

Hjelp oss å gjøre UFO-NORGE bedre kjent og skaffe oss flere medarbeidere og abonnenter ved å sende og dele ut foldere. Skriv til vår kontaktadresse, eller gå inn på www.ufo.no. Herfra kan du rekvirere evt. skrive ut foldere slik at de straks kan distribueres videre til mulige interesserte. Husk at du får et gratis abonnement når du har vervet fem abonnenter!

UFO-NORGE

Karl Staaffsvei 70

0665 OSLO

E-post: redaktor@ufo.no

Folder: www.ufo.no/filer/Ufonorge_info.pdf

UFO-NORGEs Støttefond

Grupper og foreninger som arbeider aktivt for en sak, behøver alltid midler. UFO-Norge er intet unntak. Mange oppgaver må utsettes på grunn av dårlig økonomi. Mye tas av egne midler, men dette begrenser selvfølgelig seg selv i lengden. Vi vet at svært mange interesserte abonnenter – og andre – ikke har tid og anledning til å arbeide aktivt i UFO-Norge selv. En måte dere likevel kan støtte oss svært meget på er å gi et beløp, stort eller lite, til UFO-Norges Støttefond.

Merk talongen:

Støttefondet

Konto: 2470 17 28854

Adresse:

UFO-NORGE

Karl Staaffsvei 70

0665 OSLO

Støtt Prosjekt Hessdalen og driften av den automatiske målestasjonen!

Vi trenger mer moderne utstyr for å komme enda nærmere svaret på gåten Hessdalen. Ikke minst er det behov for midler til drift av stasjonen. Arbeidet med målestasjonen har pågått i mange år, og prosjektleder og primus motor Erling Strand takker hjerteligst for særdeles velvillig praktisk og økonomisk bistand fra Høgskolen i Østfold, enkeltpersoner og institusjoner.

Driften av stasjonen medfører en del utgifter – og prosjektets kasse er igjen i ferd med å gå tom. Bare tellerskrittene ved overføringen av bilder fra stasjonen til Høgskolen i Østfold, der Strand er lektor, er en anstrengende utgift for Prosjekt Hessdalen. Vi

oppfordrer derfor våre lesere og tilhengere til å gi sitt bidrag – stort eller lite – til Prosjekt Hessdalen og

Vennligst benytt følgende konto og adresse:

Prosjekt Hessdalen

v/Erling P. Strand

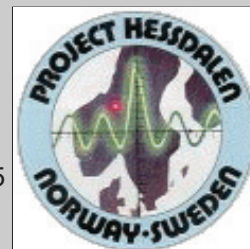
Bukkholmveien,

Ullerøy

1747 Skjeberg

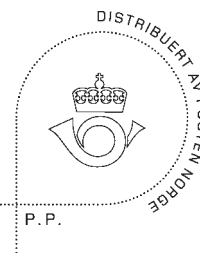
Postgirokonto: 0530 28 87545

På forhånd takk!

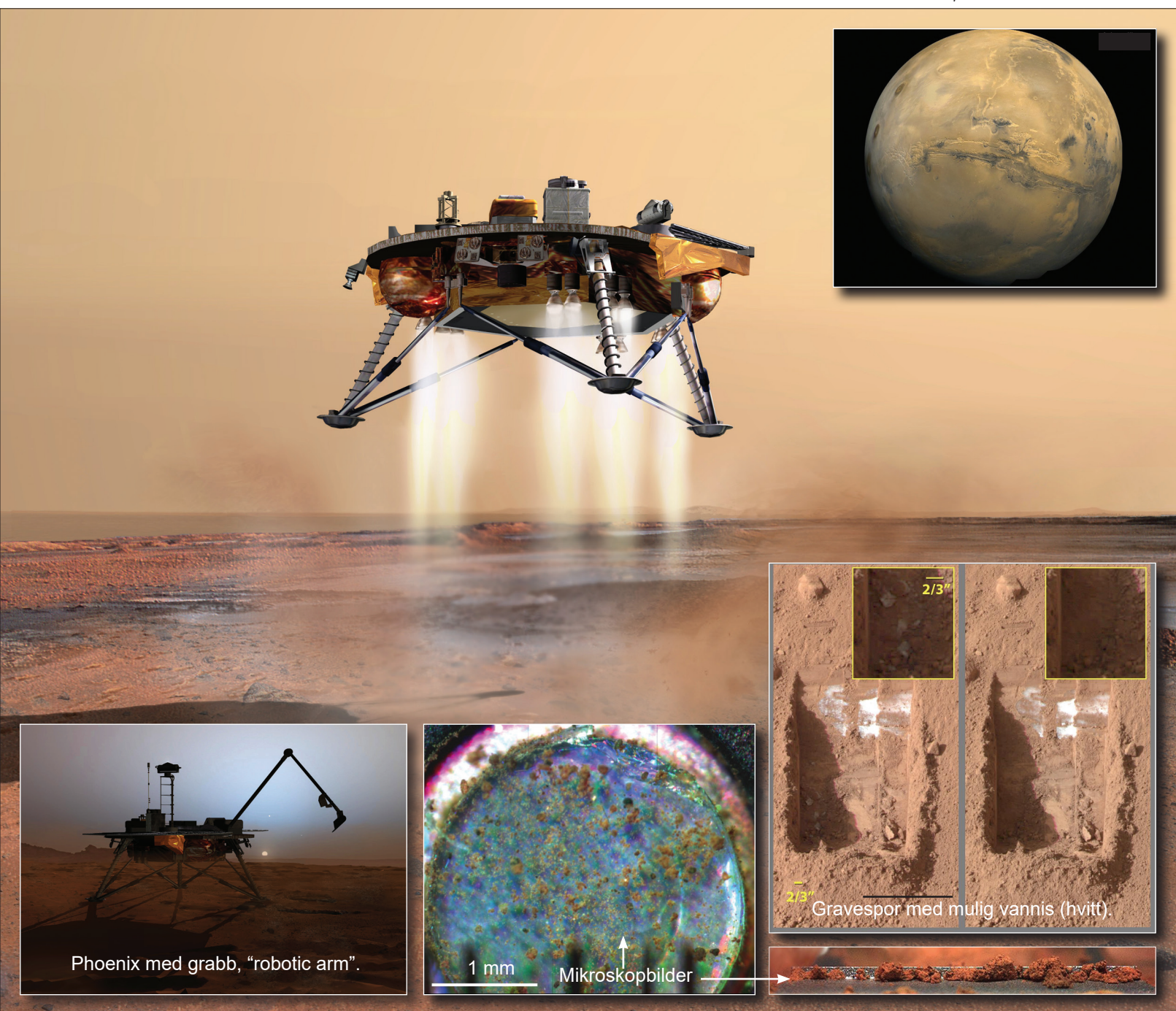

B ØKONOMI
ÉCONOMIQUE

Returadresse: UFO NORGE, Karl Staaffsvei 70, 0665 OSLO

Phoenix har landet på Mars

Den amerikanske romsonden Phoenix landet på Mars 26. mai 2008 etter en ferd på nesten 10 måneder.

Phoenix ble skutt opp fra Cape Canaveral den 4. august 2007 med en Delta II rakett. Sonden, som ved landing veide 350 kg, landet i området Vastitas Borealis (ved 68 grader nord), ikke langt fra planetens pol.

Sondens oppdrag vil i hovedsak være å innhente og analysere materiale fra Marsoverflaten, både på og under, for å påvise tilstedeværelsen av vannis og evt. flytende vann, samt for å se om forholdene kan tillate tilstedeværelsen av liv. Forskerne mener at det er en ørliten sjanse for at mikrobielt liv kan overleve under overflaten, sannsynligvis i en form for dvale.

Sonden er blant annet utstyrt med en stor grabb som skal kunne grave inntil en halv meter under overflaten. Materiale fra denne kan lastes inn i et minilaboratorium for kjemiske og mikroskopiske (optisk og "atomic-force") undersøkelser av prøvene. Phoenix har også et stereokamera for avfotografering av overflaten, et kamera montert på grabben, samt en komplett meteorologisk stasjon.

Kilde:
Astronomi.no / MDK